

2014/4.

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS KÜRTÖLT, ÉS NAGY SZÓZATOK
LÓNEK A MENNYBEN...”

170 éves az adventmozgalom
– Gondolatok eddigi történetünkről
és a jelenről

A lelki ajándékok összehordásától
azok szétszakításáig (2. rész)

Hogyan válhatnék Isten előtt
elfogadottá és igazzá?

Ezékiel könyve 37,1–10
– Útmutatás és bátorítás a lelki
megújulásért munkálkodóknak
és imádkozóknak

Vallásszabadság – Oikumené

Könnyű keresztény zene? (4. rész)

6. szám

Kedves Testvérek!

Újra megérkezett az ősz, így mi is elmondhatnánk Ézsaiás prófétával, némi szomorúsággal: „Elmúlt a nyár, elvégződött az aratás, de mi nem szabadultunk meg.” Nem szabadultunk meg, hiszen nem készültünk el, és még nem készítettük fel a ránk bízottakat Urunk eljövételére. Sőt, inkább mintha valami természetfeletti dermedtség, varázslat telepedett volna ránk. Pedig Jézus lassan 170 éve várja, hogy elhívott népe, mint „az ég közepén lévő angyal”, betöltse küldetését, elvégződhessék a „nagy aratás”, s a Gazda végre csűrbe takaríthassa beérett búzáját. Emberileg nézve úgy tűnik, inkább a konkoly borítja kékes virágával a búzamezőt, annyira, hogy az érlelődő búzalkalászokból is alig látszik valami.

Ennek ellenére az idők jelei mégis azt harsogják, a búza beérési ideje immár rövidre szabott. A Gazda eközben éber figyelmet fordít minden búzaszemre, a konkoly fojtogató jelenléte ellenére is – akár a világban, akár az egyházban.

Számunk most következő írásai is azt bizonyítják, a keveset és a sokat is egyszerre látó szem, az őszinte sóhajokat és nyögéseket halló fül, a meg nem rövidülő kar mindig ott van, hol népe, szükségletét felismerve, megalázza magát. Ma még alig láthatóak azok, akik nem fáradtak-fáradnak bele, hogy imáikkal megmozdítsák azt a kart, amely a világot is teremtette.

A Kürtszó 6. számával buzdítjuk minden kedves testvérünket vigyázásra, ébredésre, másokért dolgozni akaró, Istentől jövő megújulásra, küldetésünk mielőbbi beteljesítésére.

A szerkesztők

Az Ige mellett

- A lelki ajándékok összehordásától azok szétszakításáig (2. rész) 2

A Bizonyágtételeket olvasva

- Tanácsok vezetőknek 5

Időszerű gondolatok

- A nők felszentelésének kérdése a Biblia és a Bizonyágtételek tükrében 6

Hit általi megigazulás

- Hogyan válhatnék Isten előtt igazzá és elfogadottá 9

- **170 éves az adventmozgalom** – Gondolatok eddigi történetünkről és a jelenről 12

- **Ezékiel könyve 37. fejezet, 1–10** – Útmutatás és bátorítás a lelki megújulásért munkálkodóknak és imádkozóknak 16

Igaz gondolatok

- Idézetek 17

Az idők jelei

- A legújabb fejlemények 18

Vallásszabadság

- Oikumené 20

Kitekintő

- Könnyű keresztény zene? (4. rész) 22

Tapasztalatok

- „Ez volt az igazi keresztény zene...” 27

Emlékezés

- Emlékezés Wendler Magdolna testvérünkre 31

Belső használatra szánt kiadvány. A fenntartásra adományokat köszönettel elfogadunk az alábbi számlaszámon: **VAJDASÁGÉRT ALAPÍTVÁNY 10402623-50526554-86651004**. Szerkesztők: Reisinger János, Vankó Zsuzsa, Buda Júlia. Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu. További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: **06-30/619-5901**; illetve elektronikusan, a fenti e-mail címen. A kurtszo@kurtszo.hu címen várjuk a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba szánt leveleket is.

Az Ige mellett

A lelki ajándékok összehordásától azok szétszakításáig (2. rész)

Az apostol a személyes alapelvek – ajándék, szolgálat, erőmegnyilvánulás – tisztázása után a közösségi szempontokkal folytatja gondolatait. Már ez a sorrend is tanítást rejt magában. Az egyes embernek ugyanis – aki természetesen az *eklészia*¹ tagjainak tanítása által válhat tanítvánnyá² –, mindenekelőtt Krisztussal kell közösségre jutnia ahhoz, hogy a közösség hasznos és szolgáló tagjává váljon. Ne tévesszen meg bennünket az, ha emberek kisebb vagy nagyobb csoportja összejeár, együtt tölt el bizonyos időt. Nem *eklészia* ugyanis még az, ha – az ismert egyházi kifejezéseket felidézve – „sokan vagyunk; együtt vagyunk; együtt dicsőítjük az Urat”. Másképp megfogalmazva: közösségi életünk a próbája annak, hogy valóságos-e megtérésünk, hogy szolgáló lényekké váltunk-e. De hogyan is derül ez ki?

Az apostol gondolatmenete a következőképpen folytatódik:

„Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése.” (1Kor 12,7)

A korinthusi gyülekezetben ez éppen nem volt meg. Nem összehordták – egymást kiegészítve – ajándékaikat, nem a szolgálat valóságában éltek, hanem, amint azt már fentebb összegeztük, a gyülekezetben *pártoskodás* („Pálé, Apollósé” – 3,3–5), *felfuvalkodás* (4,18), *gyermek értelem* (14,20), *leigázás és fölemésztés* (2Kor 11,20) virult. S mindeközben sokan azt hitték, hogy „Krisztuséi” (2Kor 10,7)!

Mindezek hátterén miért is helyezi középpontba Pál az ajándékok összehordását? Ez nem öncélú. Ha ugyanis a közösség így, ilyen módon tevékenykedik, ez annak a gyümölcse, hogy betöltsi rendeltetését. Tagjai közül „senki sem él önmagának” (Rm 14,7), mivel az evangélium szabadsága következtében az egyén immáron „Krisztussal együtt”³ jár. Az evangélium ugyanis *hatalom, képesség, szabadság, lehetőség, erő*.⁴

Vigyázzunk! Ne a létező valóságból induljunk ki! Az evangélium ígéretei annak ellenére fennállnak és érvényesek, hogy még csak oly kevés esetben vannak betöltve!

Pál a gondolatmenet folytatásában hangsúlyozza: a Lélek ajándékai különböznek. Nem uniformizáltak. Továbbá minden embernek keresnie kell, fel kell ismernie, hogy Ő mit kapott.

3 Gal 2,20. „Krisztussal együtt megfeszítetttem...” – mondja.

4 A gör. *exouszian* jelentése ez; vö. Jn 1,12: „Valakik befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek.”

„De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.” (1Kor 12,11)

Ne akarjuk mi magunk „megcsinálni” magunkat, továbbá másokat se akarjunk mi használni a saját vagy közösségi elképzelésünk szerint! Akkor kerülhetünk a helyünkre Isten művében, ha felismertük és használjuk azokat a képességeinket, ajándékainkat, amelyeket Isten adott használatra. A Teremtő az, aki szép rendben egybeszerkeszti az egész testet:

„Akiből az egész test szép renddel egyberaktván és egybeszerkesztetvén az Ő segédelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevedezését a maga fölépítésére szeretetben.” (Eféz 4,16)

De milyen állapotban is volt ezzel ellentétben a korinthusi közösség?

Pál a levél folytatásában – az ihletett mintára való emlékeztetés után – más módszerhez folyamodik, hogy ezt nyilvánvalóvá tegye. Hasonlatok segítségével kívánja világossá tenni, hogy a gyülekezet életében látható tünetek egy beteg, a mennyei mintától elszakadt közösség megnyilvánulási formái. A test hasonlatát használ-

va egy egyszerű, közérthető tényre hivatkozik:

„Mert amiképpen a test egy, és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok.” (1Kor 12,12–14)

Krisztus teste: akik „egy testté kereszteltettek meg”, akik „egy Lélekkel itattunk meg”. Ha ez így történt, hogyan lehet az, hogy ugyan ezen közösség gyülekezetének tagjai a következőképpen nyilvánulnak meg:

„Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való.” (1Kor 12,15)

„Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kelletek nekem.” (1Kor 12,21)

Figyeljük meg, a betegség tünetei kétoldalúak lehetnek. Egyrészt az egyén függetlenül, válhat teljesen maga körül forgó személyiséggé. Másrészt a közösség egy vagy több tagja is hasonló beteg módon nyilvánulhat meg, amikor egy testvérenek azt mondja, vagy akár érezteti vele, hogy „nincs rád szükségem”. A bűn titkának félreérthetetlen megnyilvánulásaival állunk szemben. Krisztus világában nincs ilyen.

„És amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és amelyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek.” (1Kor 12,23)

Ahol Krisztus a fő, tagjai pedig ennek a tudatában élnek, ott szolgálat van. Ott az „alábbvalók nagyobb tisztességet” (12,24) kapnak, s „együtt szenvednek a tagok mind” (12,26). Pál a meghasonlott korinthusiak egyéni és közösségi tüneteiről őszintén beszélt. Aki nem ellenkezett, az felismerhette, hogy eltért a mennyei mintától. Ahogy Jézusnál is sokszor láthatunk példázatokat, példabeszédeket, Pál is a kívánatos cél, a belátás elérése érdekében használta e képies eszközöket.

A plasztikus ábrázolás, a testtagok hasonlatrendszer részletezése mellett ugyanakkor újból és újból konkrét, nagyon pontos kifejezéseket is használ, amellyel néven nevezi a gyülekezet problémáit:

„Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok.” (1Kor 12,25)

A görög szövegben használt kifejezés félreérthetetlen.⁵ Pál szóhasználata arra int bennünket, hogy a közösség tagjai, ha nem

5 A görög *szkhiszma* szó jelentése: szakadás, hasadás, meghasonlás, viszály, egyenetlenség (Daxer-Kiss-féle görög-magyar szótár).

hordják össze képességeiket, akkor a fenti állapotban vannak. A *szakadás* tehát Isten eredeti céljához képest abban jött létre, hogy az Isten által adott, a Lélek által osztogatott képességek nem egészítik ki egymást „szép rendben”, nem tud egymást kiegészítve megnyilvánulni „Isten sokféle bölcsessége”. Sajnos, az általános (keresztény) szóhasználat az esetek nagy részében nem ezzel a tartalommal tölti meg e kifejezést...

Mi milyen tartalommal töltjük meg?

A páli gondolaton meglepődve átnéztem az említett kifejezés szóhasználatát az Újszövetségben. Máté evangéliumában egy törvényszerűség elmagyarázásánál találkozhatunk vele először, amint az új posztó és az ócska ruha, az újbórt és az ó tomló kölcsönhatása következtében az utóbbi szétszakad.⁶ Törvényszerűség is tehát az, ha *szkhiszma* következik be.

A korinthusi levél elején is azt olvassuk, hogy mivel veszekedések, viszályok⁷ támadtak köztük, ezek következtében szakadások⁸ jöttek létre. A viszály légkörében ugyanis a nyilvánvalóan isteni lelki ajándékokat sem fogadják el! Vészesen szétszakad az, amit Isten *összehordásra*, elfogadás, befogadás céljával küldött népének. Amikor az a közhangulat, hogy „én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én Kéfásé, én meg Krisztusé”, (1Kor 1,12) ebben a légkörben az ember nem tud figyelni arra, ami a „rész szerinti ismeret”, csak hadakozik és pártoskodik. Mert a test vezérli.

6 Mt 9,16–17.

7 1Kor 1,11 – a gör. *eridesz* szó jelentése: veszekedések, viszályok, civakodások, egyenetlenségek.

8 1Kor 1,10.

1 A kihívottak közössége.
2 Hiszen „hitből hitbe” terjed az evangélium.

Később, a levél 11. fejezetében ezt olvassuk:

„Mert először is, mikor egybe-
gyűltök a gyülekezetben, hal-
lom, hogy szakadások vannak
köztetek; és valami részben
hiszem is.” (1Kor 11,18)

Ha a gyülekezetben bárki „jó-
nak látja vitázónak, versengőnek
lenni”,⁹ – „bár ilyen szokásunk
nincsen, sem az Isten gyülekezeté-
nek”¹⁰ – a kialakuló eredmény fé-
lelmetes: a rendszeres gyülekezeti
alkalom károssá válik! Ahelyett,
hogyan építene, rombol.

„Ezt pedig tudotokra adván
nem dicsérlek, hogy nem ha-
szonnal, hanem kárral gyűl-
tök egybe.” (1Kor 11,17)

Minél több idő telik el egy
gyülekezet életében ebben a dé-
monikus légkörben, a rombolás
annál mélyrehatóbb.

**De miről is szólt az apostol ed-
digi gondolatmenete? Arról, hogy
a pártoskodás légköre megbánha-
tó, hogy a lelki ajándékok Istentől
küldött és időszerű volta¹¹ felis-
merhető. Hogy az eklészia vissza-
térhet oda, ahonnan kiesett:¹² ad
és elfogad. Szolgál, ugyanakkor
épül hittestvérei által.**

S mi történik akkor, ha még-
sem következik be ez a kívánatos
változás? Mi lesz e betegség ered-
ménye, következménye? Az apos-

tol e meglepő mondattal folytatja
gondolatmenetét:

„Mert szükség, hogy szakadá-
sok is legyenek közöttetek, hogy
a kipróbáltak nyilvánvalók-
ká legyenek tiköztetek.” (1Kor
11,19)

Isten nem hártja el a termé-
zetes következményeket, még ha
azok ilyen döbbenetes követke-
zményekkel járnak is. Meglepő le-
het, de ezt Pál egyenesen szüksé-
gesnek, törvényszerűnek nevezi.
Az itt szereplő görög kifejezés¹³
azonban – amit Károlyi szintén
szakadásnak fordít –, az előző ál-
lapot törvényszerű következmé-
nye. Ha ugyanis Isten népe tar-
tósan a meg hasonlítás és a viszály
(szkizma) állapotában van, s azt
nem tisztázva tölti szombatjait,
„szelet vet, és vihart arat” (Hós
8,7). Azon túl, hogy kárral gyűl-
nek össze hétről hétre (természe-
tesen Isten nevében¹⁴), a megha-
sonlítás tartós konfliktusa kiterme-
li a magyarázatokat, indoklásokat
és mentségeket (*hairezisz*). Az így
létrejött légkörben be sem engedi
azokat az információkat, amelyek
kizökkenthetnék ebből a pusztí-
tó állapotból. Szentgyörgyi Albert
gondolatait idézve:

„Az agy olyan ravaszul dolgo-
zik, hogy még be sem engedi azt
az információt, ami ellentétben
áll személyes érdekünkkel, mond-
hatom úgy is, hogy nem veszünk
róla tudomást. Ha pedig olyat csi-
nálunk, ami ellentétben áll elve-

inkkel, a magas elvekkel, akkor
az agy mindjárt szolgáltat egy cso-
mó érvet és indokot, hogy miért is
kell nekünk úgy cselekedni. Ami
pedig az embert vezeti, az egysze-
rűen a kívánság, az hogy jobban
akar élni. Szóval az igazságot ösz-
szekeverjük az előnnyel.”¹⁵

Az idézett 19. vers második fe-
lét se hagyjuk figyelmen kívül.
Hogyan fordítja Isten jóra ezt a
tragikus helyzetet? Megteremti
a lehetőségét annak, hogy felis-
merjük, kik a *kipróbáltak*.¹⁶

Vizsgáljuk meg magunkat,
ilyen válságokban hogyan gondol-
kodunk? Nem foglalkozunk egy
határon túl a sokféle magyarázat-
tal, s tulajdonképpen feladjuk a
probléma megértésének és meg-
válaszolásának igényét? Vagy pár-
tos népként¹⁷ mi is egyeseket ta-
gadunk, másokat pedig vakon kö-
vetünk? Netalán botránkozunk?
A menekülés, az énelrejtési me-
chanizmusok száma végtelen...

Ne feledjük Salamon tanácsát:

„Sok gondolat van az ember el-
méljében; de csak az Úrnak taná-
csa áll meg.” (Péld 19,21)

Vagyis: ideig-óráig virulhat-
nak ugyan az emberi magyaráza-
tok és elképzelések, de azok ho-
mokra épített házhoz hasonlóak.
Az igazi felismeréseknek kell
megszületniük bennünk.

Kérdésünk a válságok kapcsán:
Miért engedi meg Isten mindezt?
És hogyan válik, válhat mindez
a javunkra?

Mert a válság esély a változásra.

Balogh Gábor

15 Dr. Szentgyörgyi Albert. Idézi Eke Károly: *A tudomány hullámhosszán*. RTV–Minerva, Budapest, 1976, 248. o.

16 A gör. *dokimos* szó jelentése: megpróbált, igazi, elfogadható, bevált, tekintélyes.

17 Lásd Ésa 65,2.

A Bizonyágtételeket olvasva

TANÁCSOK VEZETŐKNEK

„Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gon-
dot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örö-
mest; sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindu-
lattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekeze-
teken, hanem mint példányképei a nyájnak.”

(1Pt 5,2–3)

A Lélek utasított, hogy elmondjam lelkész test-
véreimnek: Az ajkatokról elhangzó üzenet felett Isten
Lelkének hatalma uralkodjék. Ha valaha szük-
ség volt Isten Lelkének különleges vezetésére, akkor
az az idő most jött el. Alapos megszentelődésre van
szükségünk. Elérkezett annak az ideje, hogy éle-
tünkkel és szolgálatunkkal Isten hatalmának meg-
nyilatkozásáról tegyünk bizonyosságot a világnak.

**Az Úr azt szeretné látni, hogy a harmadik an-
gyal üzenetét növekvő hatékonysággal hirdetjük.**
Minden korszakban azon munkálkodott, hogy
népe győzedelmes legyen. Ugyanígy ma is vágyik
arra, hogy céljait dicsőséges beteljesülésben vigye

véghez egyházában. Arra inti híveit, hogy erőben,
egységben induljanak előre, miközben Isten ügyé-
nek igazságába vetett hitüknek növekednie kell bi-
zonyosságban és bizalomban.

Sziklaszilárdan kell állnunk Isten Szava alapel-
vein, sohasem feledve, hogy Isten velünk van, erőt
ad minden egyes új feladathoz. Életünket szabjuk
mindig a becsületesség alapelveihez, hogy megerő-
södjünk az Úr nevében. A Szentlélek jóváhagyása
és irányítása alatt megalapozódott hitünket szentül
meg kell tartanunk. Korai tapasztalatainktól egé-
szen mostanáig ez a Lélek munkája. Értékelnünk
kell ezt a művet, amelyet az Úr épített parancsolatait
megtartó népével. Ez a mű kegyelme által erősödik,
és egyre hatékonyabbá válik az idők során.

Az ellenség azon munkálkodik, hogy megront-
sa Isten népének tisztánlátását és gyöngítse haté-
konyságát. Ha azonban Isten Lelkének irányítása
alatt munkálkodnak, lehetőséget biztosít számukra,
hogy a régi, elhanyagolt helyeket kiépítsék. Állandó
fejlődést tapasztalnak majd, amíg az Úr hatalommal
és nagy dicsőséggel alá nem száll, hogy a végső győ-
zelem pecsétjével lássa el hűségét követőit.

(*Review and Herald*, 1913. jún. 12.; idézi: *A Szent-
lélek eljő reátok* – 08. 25.)

9 Lásd 1Kor 11,16.

10 Lásd uo.

11 Lásd az adventmozgalomban használatos
„jelenváló igazság” kifejezést.

12 „Emlékezzél meg azért, honnan estél ki, és
térj meg” – Jel 2,5.

A nők felszentelésének kérdése a Biblia és a Bizonyágtételek tükrében

Az adventmozgalom (egyház) másfél évszázados történelme során a nők gyülekezeti vénné (presbiterre), lelkésszé (prédikátorra) való felszentelése nem került a tagság érdeklődésének középpontjába, de mozgalmunk vezetői között sem volt vita tárgya e téma. Kivételt képez az utóbbi negyven esztendő, amikor jobbra a „feminista mozgalom” és az egyház néhány divíziójában egyre erősödő liberális (szabadelvű) irányzatok hatására igen erős intenzitással került felszínre a nők felszentelésének kérdése.

Általában köztudott, hogy számos tanácskozás anyaga, megszámlálhatatlan írásos bizonyíték, könyvek sokasága látott már e témában napvilágot. Heves viták folytak, pro és kontra érvek és vélemények hangzottak el, melyek ma is megosztják egyházunk tagságának közvéleményét.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy egyházunk régi bevált gyakorlata szerint vitás kérdésekben a legfőbb tanácstestület, az öt-évenként összehívott generálkonferenciai ülés hivatott – a többség szavazata alapján, figyelembe véve a Biblia és a Bizonyágtételek útmutatásait – dönteni. Ezután

a többség döntését egyházunk többmillió (jelenleg 18 milliónyi) tagsága el kell, hogy fogadja, így az ügy lezártnak tekinthető.

„Az Úr utasított, hogy senki ne rendelje alá ítélőképességét más embernek. Soha ne tekintsük egy ember vagy embercsoport értelmét elég bölcsnek és hatalmasnak a munka irányítására, és arra, hogy előírja vagy előírják, milyen elgondolást kell követnünk... A kis csoport képviselte világtanács hangját nem tekinthetjük többé Isten hangjának... Isten rendelése, hogy amikor a világ minden részéről összegyűlt képviselők a világtanácsban összejönnek, akkor tekintélyvel legyenek fölruházva.” (Ellen G. White: *Testimonies/Bizonyágtételek*, IX., 177. o., Egervári Dezső fordítása.)

Gyakorlatunk szerint az 1990-es indianapolisi generálkonferenciai ülésen meg is történt a szavazás, amelynek eredményeképpen 1173 nem és 377 igen arányban, valamint 1995-ben a hollandiai Utrechtben 1481 nem, 673 igen arányban, jelentős többséggel utasította el egyházunk tagsága a nők felszentelését.

Egy szemtanú beszámolója szerint az utrechti szavazás elsősoró nemleges szavazatát így kommentálta a generálkonferencia egyik alelnöke: „Az egyház szolt, a kérdés el van döntve!”

Sajnálatos, hogy a kérdés mégsem dőlt el, és ma sincs eldöntve! Sőt, ezek után az évek után újra és újra elemi erővel tört fel sokak részéről – különösen az Észak-

amerikai Divízió területén – az az igény, hogy a nőket fel kell szentelni. Ebben a divízióban egészen a világgözüsség döntésével való szembehelyezkedésig jutottak el, uniók, helyi konferenciák bizottságai szavaznak a nők felszentelése mellett, és döntésük alapján egyre-másra gyakorolják a felszentelést a saját területükön. A kirívó példa további néhány divízióban is követőkre talált.

Az utóbbi időben egy e kérdést tanulmányozó bizottságot (Study Committee) is létrehozott a generálkonferencia, amely gondosan kutatja a szóban forgó témát, így előkészítve álláspontját a 2015-ben tartandó generálkonferenciai ülésre.

Jelenleg, amikor ezek a sorok napvilágot látnak, 2014 második felében járunk, s gondolatban már

szinte automatikusan a 2015-ös évre tekintünk, ugyanis egyházunk már készülődik a következő, San Antonio-beli (USA, Texas) ülésre. Természetesen előkészületek folynak a nők felszentelése kérdésének napirendre tűzésével kapcsolatban is.

Eddig tudtuk nyomon követni vázlatosan a történések sorát, most nézzük, hogyan és milyen területeken kívánja Urunk kamatoztatni testvérnőink egyébként is igen hasznos szolgálatait.

A nők szolgálata otthon, azon kívül és a gyülekezetben

Nem véletlen, hogy *A nők felszentelésének kérdése a H. N. Adventista Egyházban* c. könyvemben éppen Laurel Damsteeg testvérnő *Női szemmel női lelkészekről* című állásfoglalását idézem. Ő, mint ismert, G. Damsteeg testvér felesége, s ő az, aki Utrechtben megtartotta azt a nagy sikerű beszédet, amelyben állást foglalt e kérdésben, és előadásában hitelesen dokumentálta, miért nem biblikus a nőket gyülekezeti vénnek és lelkésznek felszentelni. Ebből idézek az alábbiakban:

„A felszentelés kérdésében is egyedül a Bibliát tekinthetjük döntőnek... Az én álláspontom a világegyház álláspontjával azonos, amely mély etikai és biblikus alapokon nyugszik.

A Biblia világosan beszél a nők feladatáról. A férfi és a nő egyenlőnek lett teremtve, de mindkettőnek megvan a maga szerepe...

Mindamelltt, hogy Éva Ádámmal egyenlő értékű, a férfi és a nő tevékenysége különböző. Ádámot teremtette Isten először,

és ő a feje az emberi nemzetségnek (1Tim 2,13). Éva esett először bűnbe, Ádám viszont tudatosan vállalta a törvényszegést (Rm 5,12–21)...

A megváltás egyformán érvényes mind a férfiakra, mind a nőkre (Gal 3,28). Isten nem tesz különbséget köztük (Ap csel 10,34), ugyanúgy munkálja a nők üdvösségét is (Jn 4. fejj.; Lk 10,38–42), de nem bízta meg őket a gyülekezet vezetésével. Férfiakat választott ki pátriárkáknak, papoknak és királyoknak. Profétákat viszont mindkét nemből választott.

Az Újtestamentumban Pál apostol a családi modellt alkalmazza a gyülekezet kormányzásánál (1Kor 11,3; Eféz 5,22–23), ahol a férfi hordozza a felelősséget. Ugyancsak ő fogalmazta meg világosan a korai egyházban, hogy a nő nem lehetett vezetője a gyülekezetnek. A vének pedig férfiak legyenek, akiknek egy feleségük van (1Tim 3,2; Tit 1,7)... Bár a férfiaknak kell vezetniük az egyházat (a gyülekezetet), ez nem azt jelenti, hogy a nőknek csak ülniük kell a gyülekezetben, tétlenül.” (Fehér János: *A nők felszentelésének kérdése a H. N. Adventista Egyházban*. BIK, Bp., 2008, 62–63. o.)

A nők munkájára nagy szükség van a gyülekezetben, az Úr készséggel dolgozik velük, éppúgy, mint a férfiakkal. Egy hívő keresztény testvérnő a családban olyan munkát tud elvégezni, amelyet a férfiak nem. Az asszonyok szolgálhatnak ápolónőként, szülésznőként, akár orvosként is nő társaik körében. Elláthatnak akár gyülekezeti üzleti tevékenységet (pénztáros), bekapcsolódhatnak a misszió feladataiba, a könyvevangélista munkába, aktívak lehetnek

orvosi misszionáriusként, házról házra járva végezhetik feladatukat, Biblia-órákat tarthatnak, vagy akár misszióleveleket írhatnak és küldhetnek. Gondoljunk arra, hogy a nők alkotják a világ népességének legalább a felét, és egy nő nő társához feltétlen nagyobb sikerrel közeledhet.

A nők rendelkeznek a gyakorlati megérzés képességével, míg a férfiaknál ez hiányzik, nagyon szívélyesek, udvariasnak tudnak lenni, készségük a másíkról való gondviselésre nagyon fejlett.

Már az eddigiek alapján is azt gondolhatnánk, hogy ez bőven elegendő: miért ne lehetnének pásztorok a nők? Ám mi nem követhetjük sem a saját véleményünket, sem a többi egyházi irányvonalat e kérdésben. Nekünk Isten Igéjének útmutatásait, egyedül az Ő tanácsait kell figyelembe vennünk. Ez a sorrend így határozható meg: a Biblia és a Bizonyágtételek szerint a nők lelki vezetők a nők között, és ha profétának hívja el őket az Úr, akkor lehetnek lelki vezetőik úgy a férfiaknak, mint a nőknek.

1Kor 12,12–31; Eféz 4,11–13 – e két Ige elénk tárja a különböző szolgálatok bőséges lehetőségeit, amelyek között út nyílik testvérnőink előtt is, hogy bármelyik szolgálati ágban tevékenykedjenek. Bár a Szentírás nem ad alapot ahhoz, hogy nőtestvéreinket felszenteljék, akár papnak (az Ószövetség szerint), akár lelkésznek és vénnek (az Újszövetség szerint), ezen kívül azonban bőségesen elegendő szolgálati terület áll rendelkezésükre.

Kimagasló példait figyelhetjük meg Jézus idejében is a keresztény nők különböző szolgálatokban

HOGYAN VÁLHATNÉK ISTEN ELŐTT ELFOGADOTTÁ ÉS IGAZZÁ?

való helytállásának. Cikkünk terjedelmét rövidítendő csak az ígéseket soroljuk fel, így a kedves olvasó maga tanulmányozhatja a feltüntetett bibliai példákat: Mt 8,14–15; 27,55–56; Lk 8,2–3; 10,40; Jn 12,2; 19,25. Jézus feltámadásának örömhírét is elsőként két nő juttatta el a tanítványokhoz (Mt 28,5–8).

Egy másik igecsoport álljon itt szemléltető példaként arra nézve, hogy Jézus mennybemenetele után mennyire hasznos eszközként tevékenykedtek az evangélium terjesztésében: Ap csel 12,12; 16,14.40; Rm 16,1.

Alapos tanulmányozást és gondos megfontolást igényel a nők felszentelési vitájában az alábbi idézet, amely Ellen White-nak azt a kijelentését tartalmazza, amelyet a *Review and Herald* egyik 1895-ös száma idéz.

„A nőket, akik idejük egy részét készek az Úr szolgálatába állítani, meg kell bízni: látogassák meg a betegeket, foglalkozzanak a fiatalokkal és segítsék a szegényeket, akik segítséget szenvednek. Erre a munkára imádsággal és kézzel el kell különíteni őket.”

Ma a nők felszentelését szorgalmazók mindezt bizonyítékként próbálják érvelésükben felhasználni, mondván, lám a próféta-nő is támogatja a nők gyülekezeti vénnek vagy lelkésznek kézzel történő felszentelését.

Ez az idézet nem hagy kétséget afelől, hogy Ellen G. White a felszentelés bizonyos formáját támogatja, de szavai nem a vénné és lelkésszé szentelést igazolják. Ehhez az 1895-ös cikkhez maga a White Estate fűzi a következőket: „Ez a dokumentum [azaz a *Review and*

*Herald*ban megjelent írás] nem jelent egyértelmű bizonyítékot arra, hogy Ellen G. White a pásztori szolgálatra való felszentelésre utal. A magától értetődő belső összefüggés (betegek látogatása, fiatalokkal való törődés, szegények megsegítése) azt sugallja, hogy diakónusi szolgálatról van szó... Ellen White halála után személyes titkára írta: Mrs. White ajánlja a nők diakónusnak, és nem lelkésznek való felszentelését.” (Idézi: Vincent E. White Sr.: *The Twenty-First Century Deacon and Deaconess. Reflecting the Biblical Model*. AVA's Book Publishers, Huntsville, 2011, 33. o.)

Ellen White szorgalmazza és nyomatékosan kiemeli azt is, ha nők végeznek egy munkát, azt ugyanolyan eredményes munkavégzésnek kell tekinteni, mint a felszentelt férfi lelkészekét, s amelyhez természetes módon hozzátartozik, hogy a női munkásnak is meg kell kapnia a bérét. De emellett kitér még a következőkre is:

„Akik otthon a főzést és az egyéb házimunkát végzik, ugyanúgy Isten szolgálatában tevékenykednek, mint akik a Biblia-munkát végzik. A rokonszenvre és a részvételre még jobban rászorúlnak, mert a lelki munka vonalán van valami, ami az elmét, a kedélyeket felüdíti, felemeli és vigasztalja. Arra is gondoljunk, hogy mindannyian szolgálunk. Aki a házimunkát végzi, azt az Úr ugyanúgy jutalmazza, mint azt, aki Biblia-órát tart.” (Evangelizálás. 218. o.)

A nők felszentelési kérdésének vitájában ma egyházunk megosztott. Vannak, akik szenvedélyesen támogatják, mások bibliai meg-

győződésükből kiindulva határozottan ellenzik azt, és sokan állásfoglalás nélkül – azt gondolva, hogy a könnyebb utat választják – csendben maradnak. E harmadik út nem járható, meggyőződésem, hogy az Úr előtt sem kedves.

Zárszóként ismét az Ige és Ellen White szavai jelentsék számunkra a követendő utat:

„...*Ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem, minden további szó a gonosztól van.*” (Mt 5,37 – új protestáns fordítás.)

„*Ha Isten jobban gyűlöli az egyik bűnt, mint a másikat, amikor népe vétkes, akkor az a súlyosabb, ha a válság közepette tétlenek maradnak. Isten súlyos büntettnek tekinti, ha valaki közönyös és semleges marad valamilyen válsági válságban, ugyanolyan súlyosnak, mint az Isten elleni ellenségeskedés legrosszabb fajtáját.*” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, III., 281. o.)

Fehér János

Irodalom:

Denis Fortin – Jerry Moon: *The Ellen G. White Encyclopedia*. Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, III., 9 k. Stephen Bohr: *Secrets Unsealed ministry Update*, 2012, 2013, 2014 Vance Ferrell: *Women's Ordination in the Adventist Church*. Ellen G. White: *Review and Herald*. 1895. Fehér János: *A nők felszentelésének kérdése a H. N. Adventista Egyházban*.

Vannak, akik azt gondolják, hogy nem kell nekem az Istennek megfelelnem, mert Ő úgy is elfogad engem olyannak, amilyen vagyok. Ezen felül semmi tennivalóm nincsen, hiszen tapasztalatból tudom, hogy a jó Isten így is megsegített különböző élethelyzeteimben, amikor kértem tőle. Sajnos a Szentírás összefüggései alapján azt mondhatom, hogy ez csak féligazság. Igaz, hogy az Isten úgy szeret, amint vagyok, és megsegíthet, amikor kérjük tőle, de van még más is. Azért szeret téged vagy engem, és azért segített meg az eddigiek során, mert a szeretetével át akar formálni minket Jézus Krisztus jelleméhez hasonlóvá, hogy a menny részeivé tehessen bennünket. A valódi szeretet a másik javát akarja és munkálja, és nem azt, amiről az illető úgy gondolja, hogy neki kívánatos, vagy jónak látszik. Egy jó szülő is azt adja a gyerekének, amire neki éppen szüksége van. Ebédidőben főtt ételt ad, és nem fagyit, bár lehet, hogy a csemetéje fagyit kíván, és azt követeli tőle.

Emellett vannak olyanok is, akik azt gondolják: „Elég nekem az, amit számomra az egyházam előír, még azt sem tudom rendezni megtartani. Különbösen sincsen időm a Bibliát olvasni, és ha mégis föllapozom, annak a felét sem tudom megérteni.” Erre azt

Isten szava szerint való-e minden tekintetben? Miért bíznám az üdvösségemet másokra, amikor nekem kell személyesen állást foglalnom ebben a kérdésben is. Az élelmiszer vásárlása esetén megnezzük a szavatossági idő lejártát, és azt is, hogy miket tartalmaz, amit megveszünk, mert egészségünk akarunk maradni. Az üdvösségünket akkor miért bíznánk másra, hiszen ez a legfontosabb a hívő ember számára.

A Biblia olvasása pedig következetességet és odaszánást igényel, alázatot és nyitottságot arra, hogy keressem és megtaláljam az Isten akaratát a személyes életemre nézve. Erre pedig kevés ember hajlandó, ehelyett inkább keresi a kifogásokat. Ezen kívül pedig nem szükséges a Bibliából mindent megértenem ahhoz, hogy bizonyossággá érjen bennem, mi az igazság, s mit kér tőlem a jó Isten. Ha kitartok az imában és a Szentírás olvasásában naponta legalább 20 percig, akkor egy bizonyos idő után kialakul egyfajta biblikus látásmódom, amit a lelkiismeretem is támogatni fog, és ezek alapján már viszonylag könnyen tájékozódhatok egyházi és vallási kérdésekben. Ha nem ezt teszem, akkor marad az a lehetőség, hogy azt fogadom el, amit az általam hitelesnek vagy szeretettnak tartott vallási tanító vagy egyházi veze-

tő mond, vagy pedig a többséghez fogok igazodni. Ezzel szemben Jézus azt mondja, „széles az út, amely a pusztulásba vezet, és sokan járnak rajta, és keskeny az út, amely az életre visz, és kevesen találják meg azt” (Mt 7,13–14). Ezért szólítja fel Krisztus arra a benne hívőket: „Keressétek először az Isten Országát és az ő igazságát, és a többi megkapjátok.” (Mt 6,33) Egy kicsit keresni kell, mert nem biztos, hogy ott találjuk meg az Isten igazságát, ahol első látásra gondolnánk.

Azért is tanácsolja Jézus, hogy keressük az Isten Országát és az Ő igazságát, mert az Írás szerint, ha valaki nem az Isten igazságára törekszik, akkor törvénytörő, hogy a maga igazságát fogja követni, azt, amit az illető igaznak vél vagy gondol (Rm 10,1–3). A bűnös ember Isten nélkül élve viszont olyan helyzetben van, hogy minden vélt igazsága „megfertőztetett” a Biblia szerint: Jób 14,4. Ez keményen hangzik, de sajnos mégis így van, mert abban a dologban, amiben úgy vélem, hogy igazam van, sok esetben tetten érhető esetleg az önző érdekem vagy indulatom, netán a felháborodásom a velem szemben elkövetett sértés vagy igazságtalanság miatt. Ez pedig nem az Isten lelkülete és szeretete szerint való, ezért megfertőztetett igazságról beszélhetünk, ami már nem igazság az Úr szemében. Ezért van az, hogy a saját elgondolásom és jó cselekedeteim alapján sosem válhatok az Isten előtt elfogadottá és igazzá. Ha valamely

egyház követelményeinek próbállok megfelelni, lehetek ugyan sokak szemében jó egyházfi, de Isten engedelmes gyermeke csak akkor leszek, ha az Ő szavait a Szentírásból megismerem, és annak fogok hitből és önként engedelmeskedni. Az egyház szava és az Isten szava pedig nem föltétlenül esik egybe, ezt tudomásul kell vennem, akár könnyű, akár nehéz ezzel szembenézni, mert Urunk, Jézus, a Szentlélek elküldését feltételhez kötötte (Jn 14,15–17; a Károli-fordítás szerint vagy Mt 28,18–20). Ebből pedig megérthető az, hogy valamely egyház vezetése nem föltétlenül állt minden esetben a Szentlélek vezetése alatt az elmúlt évszázadok folyamán. Ha ez így van, akkor a tanításait érdemes megvizsgálni a Biblia tanításának fényében.

Ezek számbavétele után, **hogyan válhatnak az Isten igéjének tanácsai alapján Isten előtt elfogadottá és igazzá?** Pál apostol a lényegre irányítja a figyelmünket, amikor ezt írja: „Mert kegyelemből van üdvösségetek, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki se kérkedjék.” (Eféz 2,8–9; vö. 2,4–10) Egy másik helyen pedig azt írja, hogy „Isten kegyelmi ajándéka... az örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Rm 6,23/b). A továbbiakban még hozzászól: „Könyörülök azon, akin könyörülök, és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek. Ezért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené [a dicsőség].” Az utolsó szó már nincsen benne a Bibliában, de értelem szerint ez következne, mert nem az emberé, hanem az Istené a dicsőség min-

den jóért, amit bennünk vagy általunk kimunkált az életünkben az Ő készítetésekkel.

A világ teremtő és megváltó Istene Jézus Krisztus által ingyen, kegyelemből ajánlja fel minden embernek az üdvösséget, az alapján, hogy Fiát, Jézust odaadta bűneinkért bemutatott helyettes áldozatként. Az üdvösség tehát ingyen van, Isten ajándéka ez, és nem lehet semmivel sem kiérdemelni vagy ledolgozni, illetve leimádkozni, lezarándokolni vagy kiengesztelni. Azért van ez, mert Isten a bűnnel, a törvényszegéssel szemben engesztelhetetlen, de a bűnöst szereti, és mindent megtett és ma is megtesz, hogy a bűnös embert elválassa a bűnétől, s őt üdvözítse (Jn 8,36; 17,19; 1Tim 2,4). Ennek egyetlen feltétele a Jézus Krisztusba vetett hit és az Ő szavainak, parancsolatainak való engedelmség (Jn 3,36, a Károli-fordítás szerint, vagy Jn 8,51.55; 15,10; 1Jn 2,3–5; 5,2–3). Olyan hitről van tehát szó, amely Isten iránti viszonzszeretetből engedni tud az Ő szavának, még az ember saját kényelmével, rossz szokásaival szemben is. De nem ezzel kezdődik, hogy nekem kell tenni valamit, hanem az Isten irántam való személyes szeretetének a megtapasztalásával. Ha valami módon nem tudom észrevenni jó Atyáink irántam való személyes szeretetét és gondoskodását, akkor legfeljebb félelemből fogok alkalmazkodni néhány vallási előírásnak, de a szívem sosem lesz az Istené, és nem is fogok tudni bízni benne.

Milyen hitről van tehát szó, amikor Jézusba vetett hitről beszélünk? Olyan hitről, amelyik az Isten igéjének hallgatása nyomán születik a szívemben, a Szentlélek

munkálkodása által (Rm 10,17), és amely növekszik akkor, amikor azt megcselekszem, amikor arról tanúságot teszek, és főként akkor, amikor aszerint is akarok élni. Mivel ez a hit Isten igéje nyomán születik meg az emberben, ezért Isten igéjének útmutatása abszolút fontos és nélkülözhetetlen a hitéletünk és üdvösségünk szempontjából, ezért nem mindegy, hogy milyen igehirdetést hallgatok rendszeresen. Jézus mondta a főpapi imájában: „Atyám, a te igéd igazság” (Jn 17,17), és csak azokért könyörgött, akik az Isten szavát, igéjét befogadták (Jn 17,8–9). Jézus e hívők egységéért könyörgött, nem pedig egy világegységért, amelyben politikai és egyházi vezetők szövetségre lépnek egymással.

Ha viszont az Isten igéje útmutató minden tekintetben, akkor ahhoz nem szabad emberi, egyházi tanításokat keverni, és ezeket isteni rangra emelni (Mt 15,6.9.13). Nem szabad ahhoz hozzátenni vagy abból elvenni sem (5Móz 4,2; Péld 30,5–6; Jel 22,18–19), mert az Isten igéje, a Biblia belső összefüggései és annak üzenete Isten ajkáról való (Mt 4,4; 1Thess 2,13).

Amikor a Bibliát olvasó ember rádöbben arra, hogy a saját erejéből sosem lesz képes a tízparancsolatot (2Móz 20,1–17) megtartani, sem arra, hogy önzetlenül legyen képes minden embert szeretni és szolgálni, akkor az Isten igéje nyomán hitre jutott ember odamegy személyes imádságban Üdvözítőjéhez, s alázatosan és kitartóan kéri a bűneire a bocsánatot, valamint az azoktól való teljes szabadulást. Amikor ez megtörténik, akkor egy láthatatlan kéz leemeli az emberről a bűn jelképéül a szennyes ruhát, és a hívő

ember Krisztus tiszta és fehér ruháját kapja meg cserébe. Aki hiszi azt, hogy Jézus az ő bűneire is meghalt a kereszten, s kéri maga és mások számára a bűneiből való szabadulást, ő maga is meg tud bocsátani az ellene vétőnek, azt az embert ingyen kegyelemből az Atya igazzá nyilvánítja az ő angyalai előtt. Ezt az ajándékot a Szentlélek hozza el a szívünkbe, azzal, hogy örömünk és békeségünk lesz az Istennel (Rm 5,1–5; 2Kor 5,17–21), és képesek leszünk arra, hogy szeressünk olyan helyzetekben is, amelyekben azelőtt saját erőnkben nem sikerült. Amikor ez a folyamat végbemegy bennünk, mert erre maradéktalanul odaszántuk magunkat, akkor válunk elfogadottá, igazzá az Isten színe előtt. Zakariás könyvének 3. fejezete erről tesz tanúságot (Zak 3,1–7), ezért ezt mindenképpen olvassuk el a Szentírásból!

Ha valaki ezek után is bűnbe esik, ne csüggedjen el. János apostol azt írja, „van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világért is” (1Jn 2,1–2). Az Isten szeretete viszont senkit se hatalmazzon fel arra, hogy nyugodtan tovább vétkezzen, mert a Biblia tanúságot tesz arról, hogy van a bűn útján járásnak olyan pontja is, ahonnan már nincsen visszafordulás, és nincs megállás az erkölcsi lejtőn. Ameddig valaki bánkódni tud a bűnei fölött, és azon gondolkodik, hogy vajon az Isten nekem meg tud-e bocsátani, addig bizonyos lehet abban, hogy még nem keményedett meg teljesen a bűnben, és Isten szeretete magához öleli őt – ezért ha le-tettük a kezébe bűneinket, higy-

gyük is el, hogy azok bocsánatot nyertek, mert Jézus ezért jött el, és ezért halt meg a kereszten.

Sokan azt gondolják, hogy ha egyszer megtértek, és átadták az életüket Krisztusnak, akkor ők azután már mindvégig megtért embernek számítanak. Az Ige viszont azt írja, hogy „amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, akként járjatok Őbenne” (Kol 2,6). „Aki mindvégig [a célíg] állhatatos marad [a szeretetben], az üdvözül.” (Mt 24,13; vö. 12. vers). Pál apostol szerint is „az Isten parancsolatainak a megtartása” számít (1Kor 7,19). A Biblia szól arról az ígéretéről is, hogy Jézus második eljövetele előtt lesz egy hívő sokaság minden népből, nemzetből és ágazatból, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét (vö. Jel 14,12; 22,14).

Le kell írnom és meg kell osztanom veled az igazságot abban a tekintetben, hogy „aki [bűnei fölött] győz, örökségül nyer mindent”, annak lesz Istene az Úr, és ez az ember az Ő fia és lánya lesz (Jel 21,7.27; Mt 5,5.9). Csak akik végigjárnak a megszentelődés útját, vagy legalábbis a szívükben teljesen el akarnak szakadni minden bűntől, és Krisztusra bízták magukat (pl. Lk 23,39–43), azok számára áll nyitva a menny kapuja, és azoknak lehet majd ezer év mennyben eltöltött idő után reménységük az újjáteremett Földön való romolhatatlan élet – örök korszakokon át, bűn, betegség és halál nélkül. Keresztény tömegek számára nem világos az, hogy az üdvösség feltétele a Jézus Krisztusba vetett hit mellett az Ő szavainak és parancsolatainak való engedelmség. Ezt úgy kell helyesen érteni, hogy aki már hit által üdvösséget nyert, és akinek a szí-

vébe költözött a Szentlélek, akinek a saját lelkiismerete tanúsodik arról, hogy neki békessége van az Istennel, az ilyen ember Isten iránti viszonzszeretetből és nem az üdvösség feltételeként akar Isten parancsolatainak engedelmeskedni egész életében. Ez „Krisztus igája”, amely édes és gyönyörűsége, és amely egyedül teheti szabaddá az embert, ha a hívő ember mindvégig Krisztussal marad (Mt 11,28–30; Jn 8,34.36). A bűn igája ezzel szemben olyan szolgáltság, mely az örök halálba hajtja azt, aki jobban szereti önmagát, mint azt, aki érte meghalt és feltámadott, s aki a bűneire a váltságdíjat a Golgotán már kifizette (Rm 6,23/a).

Az embernek tehát csupán a saját erőfeszítései által lehetetlen igazzá válni Isten előtt, de az Ő kegyelméből ingyen, a Jézusba vetett hit által igazzá válhat és békessége lehet Istennel. Ennek a hitnek a gyümölcseként pedig az Isten parancsolatainak fog engedelmeskedni, mert szereti a jó Istent, és mindent, amit Ő kér a Szentírásban tőle. Az Úr Jézus nevének segítségül hívásával minden körülmények között lehet Isten gyermekeihez méltó életet élni ezen a földön, és csak így érdemes.

Pongrácz Róbert

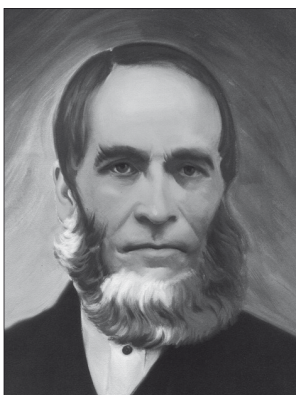
Felhasznált irodalom:

Biblia. Ószövetségi és Újszövetségi Szentírás. Ford. Gál Ferenc (és társai), Szt. István Társulat, Bp., 2008; *Ó- és Újszövetségi Szentírás a Neovulgáta alapján.* Szt. Jeromos Katolikus Bibliatársulat, Bp., 2008; *Biblia.* Kálvin János Kiadó, Bp., 2004; *Biblia. Egyszerű fordítás.* Nemzetközi Biblia Liga; *Szent Biblia.* Ford. Károli Gáspár, Boldog Élet Alapítvány, Bp., 2002.

170 ÉVES AZ ADVENTMOZGALOM

Gondolatok eddigi történetünkről és a jelenről

Idén 170 éves az adventmozgalom. 1844 őszén, a nagy csalódás után, Edson Hiram felismerését követően csoportot képeztek azok, akik magukban keresték a hibát, és nem a bibliai jövendölésekben. Felismerték, hogy nem Jé-

Hiram Edson (1806-1882)

zus második eljövételével azonos a 2300 éves prófécia vége, hanem a mennyei ítélet kezdetével. Más jövendölések felismerése is követte ezt. Hittel elfogadták és tudatosították, hogy az emberiség történelmének utolsó szakaszába érkeztünk, amelyben a kihívott nép feladata ugyanaz, mint egykor Keresztelő Jánosé volt: a Megváltó eljövételére kell felkészíteni az embereket.

170 év a történelemben nem is olyan nagy idő. Az utóbbi 170 évet azonban hatalmas időszaknak érezhetjük. Mindenekelőtt

Az egyik első korai gyülekezet épülete (Battle Creek, 1863)

azért, mert nem lett volna szükség ilyen hosszú időre ahhoz, hogy az adventnép elvégezze feladatát. Ahogy a zsidó népnek sem volt szükséges a 40 év a pusztai vándorlásra, hanem néhány hónap leforgása alatt bevehették volna Kánaán földjét, a végidő hívő mozgalmá is sok időt elvesztegetett. Tanulságos végigtekinteni ezen az elmúlt időszakon, és mintegy részekre bontani azt.

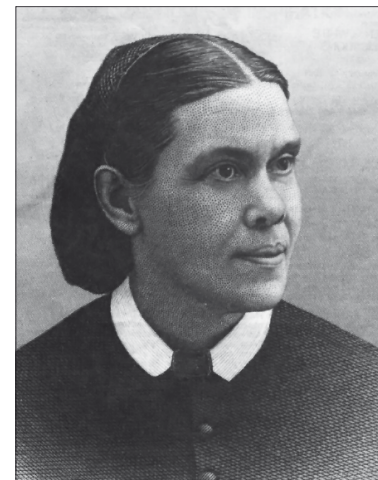
Az effajta áttekintések az első szakaszt 1844-től 1863-ig számítják. Úgy vélik, az addig nem megszervezett közösség az utóbbi időpontban döbbsen rá arra, hogy nem minden ugyan az egyház-szervezet, de szervezetség nélkül nincsen igazi előrehaladás. Ezért alig 3000 taggal létrehozták a Hetednapot Ünneplő Adventista Egyházat. Van értelem ebben a felosztásban, de valamiről nem szabad elfeledkeznünk, ami már

1860 előtt bekövetkezett. Ez pedig a laodiceai állapot jelentkezése, hihetetlen gyorsasággal. Ellen White már 1859-ben megszólaltatta a laodiceai üzenetet, figyelmeztette a közösséget arra, hogy másfél évtizeddel a nagy csalódás után máris hanyatlott a kezdeti lelkesedés és buzgóság, és a „gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire nincs szükségem” lelki-lete lett úrrá sok korai adventhívőn és gyülekezeten. Az első szeretet elhagyását Jézus már az őskereszténység időszakára nézve panaszként említette a Jelenések könyve 2. fejezetében található Efézusi levélben. Megdöbbsentő híradás volt ez akkor is. Az évszázadok során elinduló reformmozgalmak szintén nagyon gyorsan visszahanyatlottak, erejüket veszítették. Luther Márton már a maga életében szintén fájdalommal emlegette, hogy a reformáció kezd-

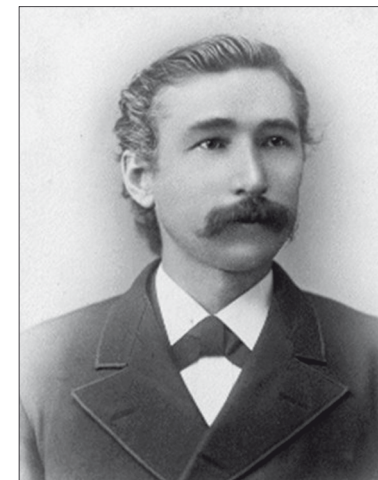
ti tüze mintha lelohadt volna. És így történt ez az adventmozgalom hajnalán is, így történik ez ma is, bármilyen nemes törekvés indul útjára, szinte egy nemzedéknyi időt sem ér meg a reményteljes

és az 1880-as évek elejétől ismét bekövetkezett egy, az előbbinél talán még súlyosabb hanyatlás. A laodiceai betegség álarcot váltott, és a törvényeskedés képében jelent meg. Az 1888-as minnea-

egyre fogékonyabb tagságot, ez további elemzés kérdése. Itt sem kell azonban emberi okoskodásoknak hinnünk, mert Jézus Krisztus nagy apokaliptikus beszéde és az ahhoz csatolt négy

Ellen G. White (1827-1915)

Alonzo T. Jones (1850-1923)

Ellet J. Waggoner (1855-1916)

felívelés, és máris szörnyű visszahanyatlásnak vagyunk tanúi.

Ennek ellenére azt mondhatjuk, hogy az 1850-es évek végén feddő üzenetet kapott közösség magára talált, és az 1860-as, 1870-es években sikerült kijönnie a hullámvölgyből. Ekkor került e mozgalom birtokába a prófétikus üzenet mellett az egészségügyi misszióra való felhívás is, ekkor szerveződtek meg az egyházi élet legreményteljesebb intézményei: a sok helyre eljutó lapok és folyóiratok, a különböző röpiratok és könyvek, élükön Ellen White életének utolsó három-négy évtizedében kiteljesedő irodalmi munkásságával. Sorra alakultak meg a gyülekezetek, nemcsak az Amerikai Egyesült Államokban, hanem 1874-től fogva Európa földjére is elért az adventmisszió.

Ámde az ellenség támadásai újult erővel lobbantak lángra,

polisi generálkonferencián két hírnök szólaltatta meg a hit általi megigazulásnak addig soha ilyen mélységben nem hallott üzenetét, amelynek legfőbb tételeire maga Ellen White is lelkesen áment mondott. Az üzenet azonban megosztotta a közösséget. Az adventközösség egésze éppúgy visszautasította Jones és Waggoner bizonyosságtételét, mint egykor a zsidó nép Keresztelő János evangéliumhirdetését. Mindmáig be nem hegedő sebeket szerzett ez az elutasítás.

Sokan vélik úgy, és nem alaptalanul, hogy tulajdonképpen mind a mai napig ennek szenvedjük keserű következményeit. Sokan mutattak rá arra, hogy Jézus várva várt eljövetele egyetlen döntő ok miatt késik annyit – és ez a végidők népének megtéretlensége. Hogy ebben mekkora felelősség terheli a vezetőket, és mekkora a gyávaságra és kényelemszeretetre

példázat egészében föllebbenti a fátylat ez összefüggés elől. Ha úgy tetszik, az adventnép 170 éves történelmének utolsó 130 évét éljük most. Minneapolis után sok minden történt, de csak a felszínen, és nem a mélyben. Hogy az egyház Ura hagyta ezt, arra enged következtetni, hogy Jézus megvárja, amíg a legkomolyabban szembe-sülünk állapotunkkal.

Nem elég ugyanis arra hivatkozni, hogy az egyház egyre bővült, az egész világon elterjedt közösséggé vált, hogy a XX. századba érve már átlépte az egymilliós taglétszámot, és az azóta eltelt száz évben pedig eljutott oda, hogy közel húszmillióan vallják magukat adventhívőnek. Ez azonban alig több a látszathoz. Az igaz, hogy sorra jöttek létre az intézmények, a kiadóhivatalok, a szanatóriumok, az iskolák és főiskolák, amelyekkel joggal lehetne

büszkélkedni, ha ugyan a büszkeség keresztény erény lenne. Az utóbbi 130 évben a közösség egyre inkább elveszítette kapcsolatát Urával, Jézus Krisztussal, Aki a laodiceai üzenet végén csalahatatlan pontossággal rá is mutat erre, amikor azt mondja, hogy „az ajtón kívül állok”. Él egy közösség, mely Krisztus nevét vallja, Krisztus nélkül. Nemrég egy magyar gondolkodó tette föl a kérdést: „Milyen a kereszténység – Krisztus nélkül?” Ez valóban fájdalmas felismerés. Nem arra lenne tehát szükség, hogy szaporítsuk az intézményeket, hogy a harmadik világban javítsuk a statisztikai adatokat, hanem arra, hogy a megtérésre hívó üzenet kürtszóként felhangozzék. Erre utasít Jól könyve, és erről beszél Jelenése könyve 14. fejezete is.

Ha mindez csak elkezdődne megvalósulni, rögtön ráébrednénk a H. N. Adventista Egyház világszéles mozgalmának jelenleg Krisztustól eltávolító jegyeire. Ezek közül első helyre állítjuk a hit általi megigazulás tanításának mellőzését, mely egyszerre jelenti gyengeségünk elismerését és Isten hitben adott erejének megragadását. Az istenfélelem gyakorlati megszületését jelentené, amely a hármass angyal üzenet kezdő tétele, ha ezt nem éljük meg, aligha tudunk hitelesen beszélni róla. A világ ma egy, a politikai hatalmakkal összeshövődő diadalmas kereszténység illúzióját éli meg. Az egyházak és az államok egybefonódása egyre nyilvánvalóbb – Nyugaton éppúgy, mint Keleten. Ez a szemfényvesztő babiloni szövetség százmilliókat tart fogságában. Ezzel szemben csak hiteles, hiteles emberektől hirdetett és Is-

ten hitelesítő pecsétjét elnyerő közösség tehet eleget küldetésének. Mindmáig ez azért nem történt meg, mert Minneapolis tanulságait közel 130 év alatt sem értékelték ki az adventi nép, nincs bátorsága szembesülni vele.

Második riasztó jegyként vagy leprafoltként hadd említsük az egyházszervezet teljes eltorzulását az elmúlt több mint egy évszázad folyamán. Kevesen tudják, hogy a generálkonferencia a kezdetek kezdetén nem egy zártkörű vezetői testületet jelentett, hanem az évenkénti összejöveteleket illeték ezzel a kifejezéssel. Úttörőink évenként összejöttek előbb Amerika, majd a világ minden tájáról, hogy a misszió irányát tudatosítsák, eszközeit összehangolják. Ezekből az évenkénti tanácskozásokból azonban évtizedről évtizedre a két, három, négy, majd az öt évenkénti összejövetelekre tértek át, és a közbülső időben az irányító hatalom egy vezetői testület kezére került. A Szentlélek jelenlétét folyamatosan szorították ki, és az isteni helyét átvette az emberi.

Ez a folyamat az 1950-es évek közepétől gyorsult fel, és szinte végveszélybe taszította az egyházat. Ekkor történt ugyanis, hogy a protestánsokkal való barátkozás jegyében az egyház vezetői két döntő adventista tantételt a háttérbe vontak, mintegy semlegesítettek. Ha felütjük a magyar kiadást is megért 27 alapvető hitpontot, abból feltűnően hiányzik a Jézus testté lételéről és a szentély tanáról szóló rendkívüli üzenet méltó kifejtése, amely minket a többi keresztény egyháztól megkülönböztet. Igaz, hogy ezeket a szinte megtagadott tanításokat N. C. Wil-

son az 1970-es években igyekezett újra visszaállítani a közösség hitel vallott tantételei közé, ám a kár mégis felmérhetetlenek bizonyult. Az 1980-as évektől mintegy három évtizedig a bibliai alapoktól egyre inkább elszakadó liberális vezetés bitorolta az egyház irányítását. Nekik nem volt drága a tanítás viszonylagossá tétele, sem Ellen White prófétai szolgálatának sokszor igen ravasz vagy körmönfont módon való megkérdőjelezése a kegyesség álarcájában, így a jelenben az adventmozgalom szervezeti vezetése egyre nagyobb válságokba bonyolódik.

Végül harmadikként hadd mutassunk rá a hétköznapi keresztény élet eltorzulásaira is. A bibliai alapoktól egyre inkább eltávoluló egyházvezetés a szervezeti szabályzatot szinte Isten ígéje fölé emelte, mint ahogy a Bárány és a Főpásztor hangja fölé az egyház által felszentelt s hihetetlen tekintélyre emelt prédikátorok hangját. Gyülekezeti kézikönyv létrehozását Ellen White, valamint férje és más vezetők is elvből elleneztek. 1932-től azonban itt is új fejezet kezdődött az adventizmus történetében. Mint Róma a szenthatyományt és a tanítóhivatalt, úgy emelte a Biblia fölé az emberek által összeállított szabályzatot a közösség.

Emellett igaz az is, hogy a gyülekezetekben ebben az időben is, mint mindig, sok hívó testvér tartózkodott, és fejtette ki személyesen vagy csoportosan is áldásos tevékenységét. A gyülekezetek azonban összességükben hitvalló gyülekezetekből fogyasztóvá váltak. A gyávaság és a lustaság, melyet Jézus Krisztus a saját tanítványai életében még feltámadása

után is a leghatározottabban osztorozott, amit a kereszténység nagy képviselői szintén lelepleztek, most egyszerre megtört vendég lett, és azóta az minősült jó egyháztagnak, aki a vezetés, vagy akár az állammal összefonódott vezetés felé lojalitást mutat, s csak abban a mértékben és úgy evangelizál, ahogy felettesei ehhez útmutatást adnak. Jeremiás jövendölése teljesedik be az emberiség történelmének utolsó napjaiban is: **„Borzalmas és rettenetes dolgok történnek a földön. A próféták hamisan prófétálnak, a papok tetszésük szerint hatalmasoknak, és az én népem így szereti. De mit cselekszenek majd utoljára?”** (Jer 5,30–31)

Úgy tűnik ezekből a jelekből, hogy az adventmozgalom és az adventista egyház történelmének mélypontja felé halad. Nemcsak az riasztó, hogy számtalan csoportra oszlik szét, hanem a leginkább dermesztő az Igétől és az egyház Urától való elszakadás, melyet elkendőznek a kegyes látzatok és az alázatos okfejtések. Kevesen ütöttek a szög fejére az elmúlt évtizedekben, mégis emeljük ki közülük M. L. Andreassen, D. K. Short, Robert J. Wieland, és H. E. Douglass nevét.

Mi itt, Magyarországon, 1984-ben jutottunk a minneapolis üzenetet rekonstruáló Wieland-könyv (*Az 1888-as üzenet*) birtokába, amelyet azóta is terjesztünk, illetve ez alapján több megújulási és reformációs programot indítottunk el. Mi talán hamarabb kerültünk végveszélybe, mint a világegyház, ezért is fedeztük fel örömmel ezt az üzenetet. De a felelősségünk is nagy, mivel igazán nem vált gyakorlattá egyéni és kö-

zösségi életünkben ez a világosság.

Újítsuk meg azonban minden nap ragaszkodásunkat az igazság és a szeretet Urához, „kövessük a Bárányt, valahová megy”! Ne tántorodjunk meg akkor sem, ha egyházunk vezetői közül nem kevesen, akár itthon, akár külföldön a világgal való barátkozás feltűnő jegyeit mutatják. Ör helyünkön kell maradnunk, és vigyáznunk a bástyán, mint egykor Habakuk, és vele együtt a többi próféták tették. Ez a példa nemhogy halványulni, egyre erősödni fog a közeljövőben. Nem tudjuk, mennyi idő van még hátra addig a dicsőséges napig, melyet oly sokszor emlegettünk eddigi életünk során. Pál apostol buzdítását kell magunkra vennünk, aki első missziós útja egyik állomásán arra buzdította a megtért embereket, hogy marad-

A LEGFONTOSABB ÉVSZÁMOK:

1831 • Miller testvér nyilvános bizonyítgátvéveseinek, előadásainak kezdete

1840–44 • A Miller-mozgalom csúcspontja Amerikában

1844. október 22. • A nagy csalódás

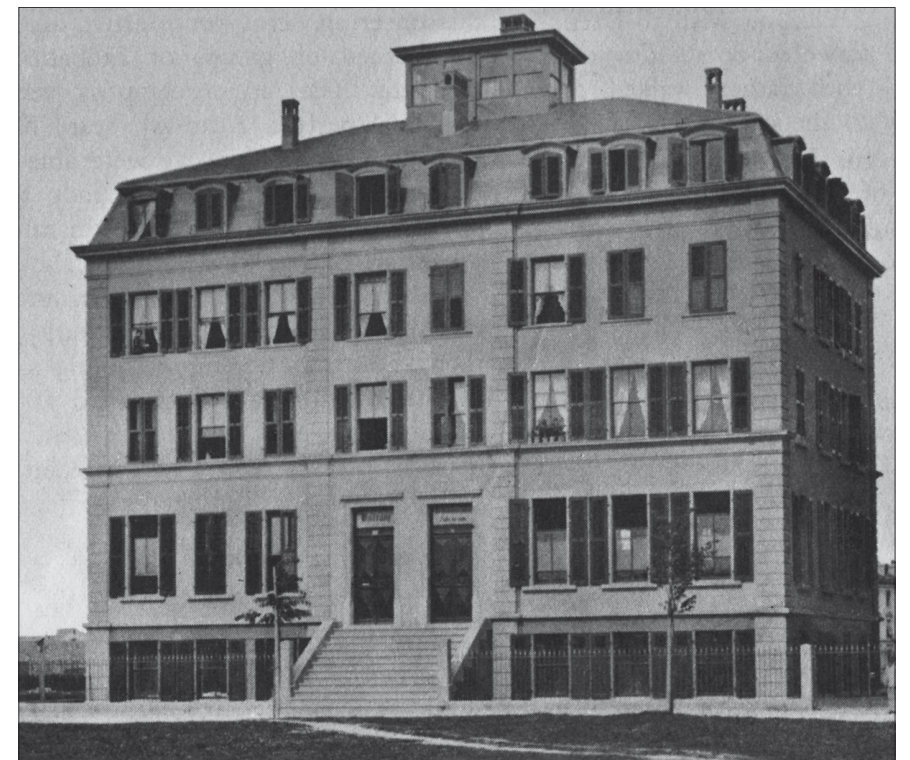
1844. október 23. – 1844. december • Három „továbbvívó világosság” – fénypontok kigyulladás a csalódás okának megértéséhez

1848 • Hat ún. szombatkonferencia, a közös hit alappilléreinek megállapítása

1863 – A H. N. Adventisták szervezett közösséggé válása, a generálkonferencia felállítása

janak meg a hitben, mert még sok háborúságon kell átmenniük, míg az Isten országába jutnak (Ap csel 14,22).

Reisinger János

Az európai misszió épülete 1885-ben (Bázel, Svájc)

EZÉKIEL könyve 37,1–10

ÚTMUTATÁS ÉS BÁTORÍTÁS A LELKI MEGÚJULÁSÉRT MUNKÁLKODÓKNAK ÉS IMÁDKOZÓKNAK

Az általános vélekedés szerint Ezékiel látomása a száraz csontok élő emberré válásáról a feltámadás ígérteréről szól. A feltámadás azonban nem úgy megy végbe, ahogy ez a látomás ábrázolja, hanem az átváltozáshoz hasonlóan, „egy szempillantás alatt”, az Úr teremtő szavára (lásd Rm 4,17; Jób 14,13.15). Emellett nincs szüksége Istennek az ember feltámasztásához egy atomra sem a régi testből. (Lásd Ellen G. White megjegyzését 1Kor 15,42–52-höz; *A Te Igéd igazság.* 183. o.)

Valószínűleg nem fedeztük fel még, hogy Ezékiel próféciája a laodiceai gyülekezet „feltámadásáról” is szól: „Sok olyan ember szerepel a gyülekezet névsorában, akiknek nincs lelki életük. Lehet, hogy csatlakoztak a gyülekezethez, az Úrral mégsem egyesültek. Lehet, hogy szorgalmasan végeznek egyes kötelességeket, élőknek tekinthetik őket, mégis sokan vannak ezek között olyanok, akiknek élő a nevük, mégis holtak...”

Akik a maguk elképzelései szerint munkálják azt, amit ők üdvösségnek neveznek, azokban nem Isten munkálja az akarást és a véghezvitelt kegyelméből. Ezt a csoportot jól jelképezi az Ezékiel által látott száraz csontok völgye.” (Ellen G. White: *Review and Herald*, 1893. január 17.)

És milyen üzenetet közvetít ez a látomás? Először az Ige folyamatos, türelmes, állhatatos prédikálásának kell helyreigazítania az eltorzult eszméket, hibás felfogásokat Istenről, az Ő törvényéről, a bűnről és a megváltás útjáról, a hit általi megigazulásról. Sokszor értelmetlennek, eredménytelennek tűnhet ez a munka, és kemény ellenállásba is ütközhet. Ezékielnek is kitartóan prédikálnia, tanítania kellett a fogoly júdabeliek között i. e. 592-ben történt elhívása után, noha nemigen fogadták be bizonyágtételét. Száraz csontokhoz hasonlítottak, élő halottak voltak lelki értelemben a Babilonba hurcolt izraeliták is. Az Úr így jellemezte őket a prófétának: „Pártos

ház, kemény orcájúak, makacs szívűek, kemény homlokúak és megátalkodott szívűek.” (Ezék 2,4–5.8; 3,7) A próféta látomásában mégis óvatosan válaszolta Istennek arra a kérdésre: „megéledhetnek-e ezek a tetemek?”, a következőt: „Uram, Isten, te tudod.” (Ezék 37,3)

Ezt a munkát – az Ige prédikálását – minden csüggesztő körülmény ellenére állhatatosan folytatnunk kell nekünk is, ahogy Ezékiel tette annak idején, engedelmeskedve az isteni parancsnak (vö. Ezék 37,7). Egyértelmű az Úr hozzánk szóló parancsa a végidőben is: „Hirdesd az Igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.” (2Tim 4,2) Bármennyire reménytelennek látszanak is erőfeszítéseink, bármennyi csalódás ér is, ezt a munkát nem szabad feladni, mert az eredmény egyszer csak látszani fog. Ezékiel látomása szemlélteti ezt. Ne feledkezzünk el az ígér-

Michelangelo Buonarroti: Ezékiel próféta (1508–1512), freskórészlet, Sixtina, Róma

ről: „Az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok...” (Ésa 55,11)

Arra is figyelmeztet azonban a látomás, hogy az eszmék és gondolatok helyreigazodása önmagában még nem eredményez valódi lelki életet. Ezékielnek a prófétálás után külön kérnie kellett, hogy a Szentlélek fuvallata megérkezzék, mert az összeállt csontokban, illetve az inakkal, hússal és bőrral fedett, helyreállított testekben „még nem volt lélek”, azaz élet (Ezék 37,8). A Lélek fuvallatára azonban „megéledtek, és lábukra álltak, felette igen nagy sereg” (Ezék 37,10).

Nekünk is tudatosítanunk kell, hogy ébredést emberileg előidézni nem lehet. Az eszmék és gondolatok terén megvalósuló reformáció

önmagában még kevés. Könyörögnünk kell a Lélek munkálkodásáért, hogy valódi lelki életet teremtsen bennünk. Még a késői eső érkezése előtt – amely a világban az evangelizáció területén érleli majd be aratásra a korábban elvetett igemagvakból kihajtott csírákat – Isten népe között kell létrejönnie egyfajta előkészítő ébredésnek, meg kell tölteni a lámpásokat a Szentlélek olajával (lásd Mt 25,1–13).

Természetesen az evangelizációra vonatkozóan is érvényes az ígérter, hogy a lelkileg holtaknak, „az igen megszáradt csontoknak” is bizonyítást kell tenni, hirdetni kell az Igét, amint az Írás mondja: „Miképpen nem tudod, melyik a szélnek útja, és miképpen vannak a csontok a terhes asszony méhében, azonképpen nem tudod

az Istennek dolgát, aki mindeneket cselekszik. Reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet, mert nem tudod, melyik jobb, ez-e vagy amaz, vagy hogy mind a kettő jó lesz egyszermind.” (Préd 11,5–6) Ha hűségesen, minden lehetséges helyen és alkalommal tanúságot teszünk az Igéről, magunk pedig feltöltődünk a Szentlélek olajával, akkor a késői eső idején meglepődve és boldogan látjuk majd, hogy a lelkileg holtaknak tűnők közül végül „felette igen nagy sereg” áll talpra, azaz áll Isten és az Ő igazsága mellé. Amint az ígérter szól: „A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én, az Úr, idején, hamar megteszem azt.” (Ésa 60,22)

Vankó Zsuzsa

Igaz gondolatok

„A mi kincsünk akkora, hogy ésszel fel sem érhetjük. Hiszen ezért kell érte kemény harcban állnunk. Nem mondhatjuk tehát lekicsinylő hangon, mint ahogy a világ s némely balga lélek teszi, hogy nem kell a tantételeket olyan szigorúan venni, s miattuk a keresztyén szeretetet veszélyeztetni. Ha kisebb dolgokban – mondják – tévelyeg is valaki, de egyébként nagyjából egyetért velünk, hát engedjünk, s hunyjunk szemet a keresztyén testvéri egység kedvéért.

Nekünk nem kell az olyan béke és egység, amelyért Isten ígérterét kellene elveszítenünk. Hiszen ezzel az örök életet is, és mindent elveszítenénk. Ebben nem lehet engedni, sem a szeretet kedvéért megalkudni, hanem engedjen mindenki az ígérternek – akár barát, akár ellenség. Mert nem külső, világi egységre kaptuk az ígérter, hanem örök életre.

Majd teremt az ige egységet; ige nélkül pedig úgyszincs egység.

Ne ajánlgasson hát nekünk senki olyan szeretetet, amelynek az ige vagy a hit volna az ára. Mert nem a szeretet, hanem az ige hoz örök életet, kegyelmet s minden mennyei kincset.”

(Az idézet a Luther Márton írásaiból összeállított, *Jer, örvendjünk, keresztyének!* c. könyvből való.)

„A világ egy veszélyes hely, nem azok miatt, akik gonoszságokat követnek el, hanem azok miatt, akik ezt tétlenül nézik.”

(Albert Einstein)

„Vétkesek közt cinkos, aki néma.”

(Babits Mihály)

A LEGÚJABB FEJLEMÉNYEK

1 A katolikus hírszolgálat (*Catholic News Service*) közlése szerint Tony Palmer anglikán püNKÖSDI püspök – aki Ferenc pápa videóüzenetét korábban az amerikai karizmatikus evangélikál protestáns lelkészek értekezletén a katolikus–protestáns ökumenikus egységet sürgetve bemutatta – 2014. július 20-án motorbalesetben meghalt. Korai ötvenes éveiben járt, a baleset után kórházba vitték, de már nem tudták megmenteni az életét. Nem sokkal balesete előtt, június végén – püNKÖSDI és evangélikál lelkészek egy csoportjával együtt – ismét találkozott Ferenc pápával.

Tony Palmer († 2014. 07. 20.)

Ferenc pápa elfogadta Martin Schulz meghívását az Európai Parlamentbe

Akik látták a videofilmet az említett amerikai prédikátorértekezletről – Kenneth Copeland és Tony Palmer szereplésével –, valamint az ott levetített pápai üzenetet, különösnek találhatják ezt a hírt. Nem a mi dolgunk egy-egy ember életpályájának, tevékenységének az értékelése, hanem az „igaz Bíróé”. Annyi azonban kimondható, hogy legalábbis elgondolkodtató, milyen hirtelen és váratlanul véget ért Tony Palmer élete, és ezzel együtt nagy lendülettel elindított tevékenysége.

2 Ferenc pápa mind szorosabb kapcsolat építésére törekszik a karizmatikus protestánsokkal: „Történelmi találkozás volt Ferenc pápa és a Giovanni Traettino evangélikumi lelkész vezetete olasz evangélikumi püNKÖSDI egyház tagjai közt... Most először látogatott meg ugyanis a római pápa egy püNKÖSDI közösséget... A casertai,

350 fős püNKÖSDI közösség tagjait a pápa a fivéreinek nevezte, hozzájuk intézett beszédében pedig »szomorú történetként« említette a keresztyének megosztottságát” – közölte Angelo Scelzo helyettes szentszéki szóvivő július 28-án.

3 „»Federico Lombardi szentszéki szóvivő szeptember 1-én megerősítette a hírt, miszerint Ferenc pápa elfogadta a meghívást, hogy ellátogasson az Európai Parlamentbe, és ünnepélyes ülés keretében beszédet intézzen annak tagjaihoz. A látogatásra november 25-én kerül sor« – közölte a Vatikáni Rádió... A meghívást Schulz vatikáni hivatalos látogatása során, 2013. október 11-én közvetítette Ferenc pápának – olvasható az Európai Parlament honlapján... Látogatása során Európa keresztyén értékeire is felhívja a figyelmet az egyházfő.” (*Magyar Kurír*)

Reinhard Marx bíboros „erős jel”-nek nevezte a fenti hírt, hivatkozva arra, hogy „az európai integráció kezdettől fogva elnyerte

Reinhard Marx bíboros

a katolikus egyház támogatását”. A bíboros ezt is hozzátette nyilatkozatában: „Reméljük, hogy Ferenc pápa látogatása ösztönzést ad az EU parlamenti képviselőinek munkájukban. Továbbá megmutatja, hogy az Unió alapvető értékei, amelyek nagyrészt a keresztyén hitből nyertek inspirációt, hogyan tudnak hozzájárulni a holnap Európájának építéséhez.”

A bibliai próféciaik alapján mi is azt mondhatjuk, hogy „erős jel” ez a látogatás.

4 Érdekes felvetést fogalmazott meg Simon Peresz, volt izraeli államfő: „Az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ) csillaga leáldozóban van. Amire szükségünk van, az nem más, mint egy Egyesült Vallások Szervezete (Organization of United Religions). Ez lesz a legjobb útja annak, hogy harcolni tudjunk azok ellen a terroristák ellen, akik a hit nevében

gyilkolnak.” Peresz a pápát szólította meg ezzel a javaslattal, és arról is nyilatkozott egy olasz lapnak, hogy a pápát tekintené a

tos eseményről. Magyarországon is tüntetett néhány száz ember a csúcsertekezletet megelőzően, azt követelve, hogy ez alkalommal ér-

Tüntetés a klímaváltozás ellen

szervezet vezetőjének. A katolikus *Famiglia Cristiana* c. újságnak adott interjú során a következőket mondta még Peresz: „Lehetséges, hogy a történelem során először fordul elő, hogy a Szentatya olyan vezető, akit nem csupán sok ember tisztel, hanem a különböző vallások, és azok vezetői is. Tény, hogy talán ő az egyetlen igazán tiszteletben álló vezető napjaink világában.”

A jövő fogja megmutatni, hogy lesz-e visszhangja ennek a felvetésnek, illetve realizálódik-e egy ilyenfajta globális vallási szervezet. Mindenesetre eszünkbe juttatja mindez Jelenések könyve 13,3 és 8 próféciaját, valamint Jel 17,5 és 15 jövendölését.

5 Szeptember 24–25-én ENSZ klímacsúcsot tartottak New Yorkban. Lapzártakor még kevés kommentár jelent meg erről a fon-

dem megállapodások szülessenek az üvegházhatású gázok kibocsátásának a radikális csökkentésére. A tüntetés egyik szónoka így jellemezte a helyzet veszélyes voltát: Ha a globális felmelegedés eléri a 3 Celsius-fokot (egyét már elért), akkor kiöntenek a tengerek. A világ jelenlegi lakosságának a fele tengerparti nagyvárosokban, illetve tengerparton él. A várható katasztrófa esetén, „a világ fele futni fog, mi pedig előlük fogunk futni”.

Az egyre szélsőségesebb időjárás, az egyre nyilvánvalóbb éghajlatváltozás gazdasági, egészségügyi és pszichikai következményei bizonyára katalizátorként (gyorsító tényezőként) fognak hatni a próféciaikban megjövendölt események beteljesedését illetően.

Összeállította: Vankó Zsuzsa

OIKUMENÉ

Friss hír: Ferenc pápa személyesen kérte fel honfitársát, a Barcelona argentin világsztárját, Lionel Messit, hogy lépjen pályára a szeptember elsején, a római Olimpiai Stadionban rendezett „békemeccsen”, amit az izraeliek és a palesztinok közti megbékélés, a diplomáciai megoldások iránti bizalom megerősítése érdekében szerveztek. A mérkőzésen a labdarúgás több mint ötven nagysága lépett pályára. A résztvevők között volt Diego Maradona is, aki a Facebook-oldalán vallott arról, milyen hallatlan megtisztetésnek tekinti a felkérést. Játszott rajtuk kívül Yossi Benayoun, az izraeli válogatott csapatkapitánya, továbbá olyan egykori olasz és francia klasszisok, mint a muszlim vallású Zinedine Zidane vagy a buddhista Roberto Baggio. A „Vallásközi mérkőzés a békéért” elnevezésű meccsen vegyesen léptek pályára a különböző felekezetek képviselői, de „a résztvevő focisták mind a béke mellett kívánnak hitvallást tenni” – közölte a Vatikáni Rádió.

Nem kell futballrajongónak lenni ahhoz, hogy tudomásul vegyük a tényt, miszerint a labdarúgás a legnépszerűbb sport világszerte. A futball népszerűségét a politikusok a braziliai világbajnoki döntőn is igyekeztek kihasználni, amelyen a világ számos országa állam- és kormányfői szinten képviseltette magát, így akár rögtönzött ENSZ-nagygyűlést is lehetett volna tartani. Az alkalmat bizonyára ki is használták az egymás mellé került politikai vezetők. Így Putyin orosz elnök békés egyetértésben szurkolhatott Merkel német kancellárasszonnyal, sőt még a magyar kormányfő is együtt örülhetett egy-egy jó megmozdulás láttán a mellette ülő gaboni diktátorral. A jó hangulatban megélt élmények gyakran hozták közös nevezőre az embereket.

Ebből a szempontból talán nem is meglepő, hogy a világ legnépszerűbb embere a világ legnézettebb sportjának szinte már ikonként tisztelt alakjait hívja egybe, hogy az Izrael és a palesztin állam közötti béke megteremtése érdekében a futball nemzeteken átívelő eszméjét is felhasználja. „Ez a mérkőzés azt bizonyítja, hogy a különböző vallások hívei, anélkül, hogy lemondanának identitásukról, összhangban élhetnek, egymás iránti kölcsönös tiszteletben. A vallások békére, nem gyűlöletre hivatottak... A vallás és a sport ilyen hiteles értelemben véve felkínálhatják a társadalom számára egy új korszak jeleit, amelyben a népek többé nem emelnek kardot egymás ellen” – hangzott a egyházi.

A mérkőzés ökumenikus jellegét a futballsztrók eleve biztosították, hiszen keresztények, muszlimok, buddhisták, sintoisták és zsidó hitvallásúak egyaránt pályára léptek a békéért. A felemelő szavak hallatán pedig lehet-e kétségbe vonni a nemes szándékot? Még az sem lenne meglepő, ha a Nemzetközi Labdarúgó-szövetség jelszavát („No to racism”, vagyis „Nemet a rasszizmusra!”) rövidesen új jelszó követné: „No to war”, azaz „Nemet a háborúra!”

Ezért nem is esik szó arról, hogy a sportesemény sikerére némi árnyékot vet egy nem oly régen kudarcba fulladt másik kezdeményezés. Három hónap sem telt el azóta ugyanis, hogy Ferenc pápa meghívására az izraeli és a palesztin elnök a Szentföld békéjéért tartott közös imádságon vett részt a Vatikánban. A béketalálkozó természetesen szintén a világsajtó középpontjába került, ám hamar nyoma tűnt az eufórikus lelkesedésnek, mert az imádságos alkalmat követően pár nap elteltével újra hevesen kitört az izraeli-palesztin háború. A békeimát nem megbékélés, újabb véres fegyveres konfliktus követte.

Annak alátámasztására, hogy Róma az újabb közös imádkozás helyett inkább focimeccs színhelye lett, egyedül a pápa béke iránti rendíthetetlen elkötelezettsége kínálkozik logikus magyarázatként. Ha a béke megteremtésére az imádság nem használ, akkor egy olyan eszközt is érdemes megragadni, amely bizonyítottan közelebb hozza a politikusokat egymáshoz. Az első jezsuita pápától amúgy sem lehet idegen az ismert jezsuita mondás, miszerint a cél szentesíti

az eszközt. Ráadásul az eszköz épp elég népszerű ahhoz, hogy a hatékonyságához kétség se férjen. A kérdés csak az, hogy maga a megfogalmazott cél az elsődleges oka e nagyszabású sportesemény életre hívásának, vagy van valami más ok is a háttérben?

A válasz megtalálásához érdemes felidézni a vatikáni hírügynökség 2007. augusztus 2-án közzétett rövid hírért: XVI. Benedek pápa gratulált az iraki labdarúgó-válogatottnak az Ázsia Kupán aratott diadalért. A világsajtóban azonnal átvett tudósítás szerint a katolikus egyházfő az alábbiakat mondta: „Oly gyakran sírtunk együtt az irakiakkal, ezúttal velük örültem. A helyiek közös öröme jelzi, hogy az iraki nép normális, derűs életre vágyik, remélem, ez az esemény hozzájárul egy békés, kölcsönös tiszteleten alapuló béke megteremtéséhez.” A pápa egyúttal örömét fejezte ki, hogy a sport – ahogy már annyiszor a történelem folyamán – ezúttal is erősebbnek bizonyult a politikai hatalom érdekeinél; ez az a jelenség, amely igazán összetartja az állampolgárokat és felejtethetetlen élményekkel gazdagítja őket.

A vatikáni tudósítás további részletekkel nem szolgált. Így nem tudtuk meg, Benedek pápa végignézte-e a kupadöntő televíziós közvetítését, amint azt sem, hogy drukolt-e az iraki válogatottnak. Ahogy az őt követő Ferenc pápáról sem tudjuk, melyik labdarúgócsapat a kedvence. Ami azonban feltehetően közös bennük, hogy mindketten szeretik a focit. Vagy mégsem...? Egy biztos. Ha a futball szeretete nem is, valami biztosan közös bennük. Rájuk s elődeikre is igaz a bibliai meghatározás: „Adatott néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen. Annak okáért imádják őt a földnek minden lakosai.” (Jel 13,7–8) Vagyis nemcsak a katolikusok imádják, hanem az egész lakott Föld. Ögörögül: **oikumené**. Nem is akárhogyan, hanem olyannyira, hogy „csodálván, az egész föld követi” (Jel 13,3).

Ez a feltétel nélküli tisztelet azonban nem a katolikus hitelvek elfogadásán alapszik. Egy hindu vagy egy muzulmán, de még más keresztény felekezetek tagjai sem azonosulnak a katolikus egyház hivatalos tanításával, miszerint „nem üdvözülhetnek tehát azok, akik nem akarnak belépni az egyházba, vagy nem akarnak megmaradni benne, noha jól tudják, hogy Isten, Jézus Krisztus által, az üdvösség szükséges intézményének alapította meg a katolikus egyházat.” (II. vatikáni zsinat, *Lumen Gentium* dogmatikus konstitúció.)

Ferenc pápa ismert sportolók társaságában: Gianluigi Buffon olasz és Lionel Messi argentin focistával

Amit azonban el tudnak fogadni, az a személy maga. Aki még annak is tud örülni, ha egy iszlám állam válogatottja győz egy olyan labdarúgótornán, ahol katolikus országok csapatai is indulnak. Aki atyai jóindulattal terjeszti ki szeretetét az egész lakott földre (**oikumené**), ezért „különb lesz minden országnál és” senki sem veszi észre, hogy közben „felfalja az egész lakott Földet” (Dn 7,23). Mert övé az **oikumené**. És senki sem veszi észre, hogy „a sárkány adta az ő erejét annak, és az ő királyiságát, és nagy hatalmat” (Jel 13,2). Senki, mert békességet hirdetve „a Krisztus apostoláivá változtatják át magukat. Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá” (2Kor 11,13–15). Van mit tanulni attól, aki képes arra, hogy „mind az egész föld kerekességét [**oikumené**] elhíteti.” (Jel 12,9) Mert az **oikumené** csak az elhíttetésre kell. Ezt nem lehet félvállról venni. Nem lehet magyarázgatni. Egy dolgot lehet csak tenni: elkülönülni. Mert „nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben” (1Kor 10,20).

A római mérkőzést szinte az egész világon közvetítették a tévéállomások. Mindenütt tudósítottak az eseményről. Az egész lakott földön. Úgy tűnik, hogy az **oikumené** alól nincs kivétel. De csak látszólag. Mert mikor teljesnek látszik az **oikumené**, akkor eljön, akit az egész föld minden lakója biztosan látni fog, akinek célja nem népszerűséggel kivívott imádat, hanem az elhíttetésről s annak következményeitől való teljes szabadítás. És akkor nem éljenez, hanem félelmében vagy örömeiben „sír a föld: nemzetségek és nemzetségek külön” (Zak 12,12). „Íme, eljön a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még akik őt általszegezték is; és mellét verve sír a földnek minden nemzetsége. Úgy van. Ámen.” (Jel 1,7)

Márton István

KÖNNYŰ KERESZTÉNY ZENE?

4. rész

„Az egyházzene tükröt tart elénk, az a kérdés, hogy bele merünk-e nézni.”

(Karasszon Dezső)

SZÉPSÉG A ZENÉBEN

Gondolatok az „evangéliumi esztétika” alapjairól

Cikksorozatunk negyedik részében szeretnék néhány szót szólni az igazi szépségről, illetve a zenei szép fogalmáról.

Rengetegen háritják és utasítják el az ezekről való beszélgetést, mondván, „ízlések és pofonok különbözőek”, ezért az objektív, általános szépről kár is beszélni. Sajnos legtöbbször ugyanez a hozzáállás érvényesül a keresztény emberek között is, hiszen napjainkban az „evangélium esztétikájáról” még a megemlékezés szintjén sem hallhatunk. Pedig ez utóbbinak is szegletköve Jézus Krisztus. Az Ő személye, jelleme, beszéde ad példát, mértéket és alapot az „evangéliumi esztétikának”. S most ne ijedjünk meg... Ne gondoljunk arra, hogy ezek túl elvont dolgok, amelyeket csak néhány „megvilágosodott elme” (művész, filozófus, teológus) érthet meg. Nincs ez sem elzárva senki elől. A Biblia Istene a számunkra fontos dolgokat mindig kézzelfoghatóvá, megragadhatóvá és érthetővé teszi. Első nekifutásra ezért nagy segítséget, alapot és mintát jelenthet számunkra a teremtett világ általunk megtapasztalható szépsége is, „mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetve megláttatik...”

Keressük tehát most közösen is a választ az alábbi kérdésre: milyen módon jelentkezik a valódi szépség a zenében.

VÉGLETEK – AVAGY A FEKETE ÉS A RÓZSASZÍN

Valószínűleg igaza lehet annak a híres művésznek aki mai, 21. századi világunkat „a manipuláción alapuló, mesterségesen felkorbácsolt érzelmek korának” nevezte.

Mostanában valahogy tényleg egyre több mindent a szélsőségesség, a „felfújtság”, az „eltúlzottság” jellemez. A rengeteg információt a rohanó és egyre kevesebb idővel rendelkező modern ember nem tudja feldolgozni, és szelektálni sem. Ez az állí-

tás érvényes a művészetekre is, hiszen világjelenség az, hogy mindenről tudunk, de nagyon kevés dolgot ismerünk igazán. Ennek következményeként egyre „süketebbé” válhatunk, és elveszíthetjük a szép zene iránti *hallásunkat*, sőt egy idő után még *vágyunkat* is a harmonikus muzsika iránt. „*Akinek van füle hallja meg.*”

Ezért vezettük be a zeneiskolában tanuló tanítványaimmal például a vizsgálódásnak azt a módját, hogy az egyik órán az általuk kedvelt muzsikát, a másik órán az általam szeretett zenei darabot hallgatjuk meg. Így időt adunk arra, hogy különböző stílusokat, irányzatokat közelebről megismerhesünk és elemezgethessünk. Nagyon tanulságos és elgondolkodtató vélemények hangzottak és hangzának el az ilyen zenehallgatások során.

Első alkalommal például egy kemény rock számot hallgattunk meg. A hangos zene után a fiataloknak szegeztem a kérdést: „Ennyire *indulatos, agresszív, erőszakos* a világ, ahogy ezt ez a dal ábrázolja?”

Egyértelmű igennel válaszoltak. Sajnos *részben* én is egyetértettem velük ebben...

Igen, ilyen *is* a világ. „Viszont, ha *csak* ilyen lenne az élet, akkor nekem most is üvöltözni kellene veletek” – mondtam nekik határozottan. „Inkább ne tegye, Béla bácsi!” – kérték tőlem egyöntetűen.

A következő tanórára egy szentimentális popzenét, egy reggae számot és egy ún. new age meditációs zenét hoztak a fiatalok. (Egy híres zeneszerző így jellemezte a régebbi és a mai populáris zenéket: „Valódi lényege az ipar, erkölcsi célja a pénzszerzés, esztétikai indoklása az unatkozók szórakozása.” Sajnos ennek ellenére – vagy éppen ezért (?) – a „divatzenék” nagyon népszerűek az ún. keresztény világban is.)

Miután ezeket is meghallgattuk, feltettem újra a kérdéseimet:

– Gyerekek, ilyen az emberi világunk? Soha nincs benne semmi feszültség, szenvedés és fájdalom?

– Most meg ez a baj? – furcsállták diákjaim, és lázadozva folytatták. – A múltkori rockzenében nem éppen ez volt túl sok?

Kérdésükre kérdéssel válaszoltam:

– A mi életünkben minden csak *illúzió* és *álom*? Rövid csend után egyikük halkán megszólalt: – Dehogyan!

Újra kérdést tettem volna fel nekik, amikor egy lány a szavamba vágott:

– Akkor ezek a zenék nem a valóságot ábrázolták, hanem feketére vagy rózsaszínre festett képekkel *áztatnak* bennünket?

– Úgy néz ki, hogy igen – válaszoltam neki.

A legközelebbi órára én vittem tanulóimnak zenét. Hogy melyiket, azt majd később szeretném elárulni...

A ZENEI SZÉP

Már a bevezetőben is megemlékeztem azt a nagyon sokszor hallható felfogást, amely a szépet kizárólag szubjektívnek gondolja, mondván, valakinek ez a szép, valakinek meg *az*, ezért erről kár vitatkozni. Vitatkozni szerintem sem kell, de beszélgetni annál inkább, mert akkor derülhet fény igazán arra, hogy valamilyen alapot adjak közös gondolkodásunkhoz, engedjék meg, hogy elsőként feltegyek egy kérdést: Van e-olyan ember, aki Vivaldi: *A négy évszak* c. művét vagy a *Tavaszi szél...* c. népdalt csúnyának, giccsesnek gondolja?

Én eddig nem találkoztam ilyen véleménnyel.

Máris találtunk két általánosan szépnek tartott zenei alkotást. Hogy lehet ez? Erre a kérdésre válaszoljon egy-két híres gondolkodó, akik az esztétika lényegéről és alappilléreiről az alábbi módon nyilatkoztak:

„Szépség és valóság, erre van szükségünk; de a szépséget is a valóból kell merítenünk.”

(Blaise Pascal)

„A Szép: igaz s az Igaz: szép! sose áhítsatok mást, nincs főbb bölcsesség!”

(John Keats)

A négy évszak esetében és a Tavaszi szél... című dalnál is ezek az elvek, gondolatok érvényesülnek. Ezért érezzük és mondjuk ezeket a műveket igazán SZÉPNEK. Szemben azokkal az alkotásokkal, ahol mindezeken csak halvány másolatával vagy meszterkelt túlfokozásával találkozunk.

„A giccs az, ami túl szép ahhoz, hogy szép legyen.” (Vavyan Fable)

„...a giccs mindig igen érzelmes, sőt mindig a legszentebb érzéseket akarja közvetíteni; csak az a baj, hogy túlságosan könnyen juttat ezekhez az érzésekhez. Olcsón ad olyan dolgokat, amelyeket csak drágán volna szabad megszerezni...” (Komlós Aladár)

A mélységek (a feszültség) és a magasságok (az oldás) jelenléte, illetve jól kimért arányai nélkül a zene olcsóvá, könnyűvé vagy éppen túl nehézé válhat. Persze a túl oldott, könnyed dallamoknak nagyobb a népszerűsége, mert szinte semmilyen erőfeszítést nem kíván tőlünk. Éppen ezért a zeneileg sablonos, érdektelen vagy lapos „fércmunkák” nem a katarzist – a megtisztulás iránti vágyat – munkálják bennünk, hanem csak „nárcisztikus” élményekhez juttatnak.

„A giccs kivonatolt érzelmesség. Úgy viszonyul az igazi művészethez, mint a limonádé az eredeti gyümölcshöz. A sűrített hangulati készítményt szükség esetén hozzá lehet keverni a műhöz. Konzervben tárolják. De miért olyan jóízű? Miért olyan mély és alapvető szükséglete az embereknek a giccs...?” (Balázs Béla)

VALÓDI ÉRZELEM VAGY ÉRZELMESSÉG

Egy kedves ismerősöm így válaszolt a fenti kérdésre: „Béla, annyi rossz dolog és feszültség van az életben... Annyira rideg minden, és kevés az igazi szeretet... ezért menekülök bele ezekbe az érzélgős zenékbe.”

(Csak zárójelben jegyzem meg, hogy a hölgy többnyire régebbi „keresztény énekeket” hallgatott, énekelgetett. Elgondolkodtató, hogy nemcsak a mai keresztény könnyűzene ontja magából a túlfűtött érzélgősséget... Van erre példa az elmúlt századok zenéiben, énekeiben is. De erről majd egy későbbi cikkben szólnánk.)

„Nyár volt,
De mindnyájan fáztunk,
Hát begyújtottunk a mesekályhákba...”
(József Attila: *Nyár volt* – részlet)

És „mi, emberek” a világ kegyetlenségét, valóságát látva sokszor kérdezzük azt is magunkban, szintén József Attilával: „És most nem tudom, mit tegyek”, feladjam a küzdelmet a szépért, az igazért, és inkább „olvassak ponyvát”?

Megvan tehát a recept? Íme, itt vannak a XXI. századi ember „zenei gyógyszerei”:

Ember ha, lázadsz az élet igazságtalansága ellen, akkor vezesd le feszültségedet egy indulatos „zenei pirulával”. Ha pedig nem kapsz elég szeretetet, akkor az érzelmi sérülések ellen itt van egy kis érzélgős „zenei pirula” („mesekályha”).

Pedig tudjuk (vagy mégsem?), hogy „az érzelem-től egy világ választja el az érzelmességet”, mert „az érzelem a szív bölcsessége és okossága; az érzelmesség viszont a szív ostobasága” (Pilinszky), és a rossz egy másik rosszal nem lehet legyőzni, meggyógyítani.

Tudjuk... De nem baj... Becsukjuk a szemünket, és jöjjenek a pirulák...

Persze, azt is tudjuk, hogy ezek csak fájdalomcsillapítók... S „a kockázatok és mellékhatások” is veszélyesek, de mégis, gyerekeinknek is ezt adjuk...

„...kultúránk legszínesebb egyéniségei a kisgyermek... Ne csatlakozz azokhoz, akik a Disney-utánzókkal együtt úgy tesznek, mintha a valóság

és benne az élet egy mesés rajzfilm lenne, vagy egy giccses álomkastélyba vezető mágikus utazás...”
(Harold Best)

„TEKINTSÉTEK MEG A LILIAMOKAT...”

Egy történettel hadd folytassam.

Egyik délután kislányom matricás füzetét nézegettük. Állatok, növények, szép tájak fotóit.

Egyszer csak szemet szúrt nekem egy hiún pózoló tinédzser képe, amolyan „High schoolos” vagy „Hannah Montanás” stílusban. (Azért is tudom ilyen pontosan beazonosítani, mert tanítványaimtól már *mindent* megtudtam ezekről a „trendi” sztárokról...)

Miközben a fényképet nézegettem, kislányom szólt hozzám kissé zavartan:

– Ezt a matricát a barátnőmtől kaptam a suliban.

– S te ezt szépek tartod? – kérdeztem meg kényeszeredett mosollyal az arcomon.

Ő vállat vonva, bátortalanul és tanácstalanul nézett rám.

– Gyere ide, szeretnék mutatni valamit Neked! – hívtam magamhoz.

A Bibliámból a következő részt olvastam fel:

– „Tekintsétek meg a liliumokat..., mondom néktek, Salamon minden dicsőségében nem öltözött úgy, mint ezek közül egy.”

Ezután liliumok fotóit kezdtük el nézegetni az interneten. A legkülönbözőbb színekben pompáztak, és viráguk alakja szerint is különbözőek voltak.

Láttunk tölcsér, turbán és kehely formájú, gyönyörű virágokat.

Kislányomnak mindegyik nagyon tetszett, főleg a tűzlilium vagy a vadon élő fehér lilium, amelyeknek az illata is nyugtató hatású. (Mint megtudtuk, még habfürdőt is lehet kapni ilyen illattal.) Hagymáját egyébként keleten mindmáig megeszik. Gyógynövényként fülfájás, égési sérülések ellen használják, összezúzott hagymáját gyulladáscsökkentőként tartják számon. Virágszirmainak alkoholos kivonattal rovarcsípéseket és sebeket hűsítenek...

Azon a délutánon megtanulhattuk, hogy az igazi szépség nem önmagának él. Külső és belső szépségét mások számára, hasznára osztja szét. Szépségének valódisága, igazsága önzetlenségében, önfeláldozásában és „nemes egyszerűségében” rejtőzik... Gyönyörködött, illatozik, táplál, gyógyít... Egy szóval: szolgál.

„Flóra egyik tanítványa, már maga is gyógypedagógiai tanárnő, órát tart a csupa fogyatékosokból álló osztályának. Kint éppen megy le a nap. Oly szép látványosan, hogy a kis tanárnő nem állja meg, és – megszakítva a magyarázatot – az osztályt az ablak felé fordítja: nézzétek milyen gyönyörű...”

A hegy mögött eltűnik a nap, a gyerekek még mindig némák. Egyik közülük – egy nyolcéves kislány – kiszalad a tanárnőhöz, átöleli a térdét, és ezt mondja: Mostantól fogva én mindig jó leszek!

Maga Flóra is éppúgy megilletődve mondja el ezt, ahogy a kis tanárnő elmondta.”

(Illyés Gyula: *Naplójegyzetek*, 1970. június.)

A TÖRTÉNET VÉGE

„Béla bácsi most ön következik!!! Most ön mutassa meg nekünk egy kedves zenéjét!!!” – szólítottak fel erélyesen tanítványaim a következő órán.

Január volt. A tanteremből lenyűgöző volt látni a hófedte tájat.

Vivaldi: *A négy évszak* című zeneművét raktam be a CD-lejátszóba, s a tél lassú tételét indítottam el.

A hegedű gyönyörű – egyszerű, mégis nagyszerű – dallamívei egyszerre fejeztek ki *fájdalmat* az elmúlás miatt, *magasztosságot* a természet megpiheneése, csendje miatt és felemelő *reményt* az újjászületésre a tavasz érkezéséig.

A rövid, körülbelül kétperces zenemű meghallgatása után némaság uralkodott a teremben.

Kis idő múlva én szólaltam meg halkán, az ablak felé mutatva: „Gyerekek! Igaz ez a zene?!”

Nem volt válasz. Csak sűrű bólogatások. Aztán az egyik fiú – halálfejes pólóban – hangosan is ki mondta: „SZÉP ÉS IGAZI!”

Muszorgszkij sorai jutottak eszembe „...emelt fővel ...indulok, mindennel szembeszállva az igazi cél felé, az igazi művészet felé, amely szereti az embert – örömeivel, bánatával, szenvedésével együtt él.” (Idézi Loránd István: *Zenei kalauz*. Minerva, Budapest, 1976, 8. o.)

Cikksorozatunk következő részében az evangéliumi esztétika mélyebb rétegeit érintenénk. Addig is jól megrostált Zenéket kívánok!

Ferge Béla (www.kreativzeneimuhely.hu)

„Ma ...érzékeinkkel kénye-kedve szerint bánik az üzleti szellemű társadalom, amely minden sóvárgásunkat egyszerűen étvágyának tekinti: él és visszaél vele a profit érdekében. Könnyörtelenül. San Franciscóban töltött gyerekkorom óta látom, miként ficamodik ki a jó ízlés, a természetes, ösztönös vagy a valódi után, míg végül odáig fajul, hogy elfogadjuk az illatlalan ízeket, a művirágokat, esztétikai érzékünk teljesen megfakul, még abba is beletörődünk, ha rémisztően eltorzítják a tiszta hangot, amikor valami, amit zenének neveznek, végeláthatatlan, mirigyültengéses jajveszékélés-ként árad a különböző szerkezetekből. Miként teszünk különbséget a zenében és az életben igaz és hamis, szép és csúf között? Alighanem úgy, hogy elménk és szívünk, együttérzésünk és érzékeink növekvő erejében felismerjük a mindig megújuló tudatosságot... Ha mindez azt jelenti, hogy közösséget találtunk önmagunkkal, embertársainkkal és a természettel, ...tudunk gondolkodni és cselekedni, és sem magunkkal, sem embertársainkkal szemben nincsenek előítéleteink, akkor megismertük az igazságot... Jézus örök igazságát. Ugyanakkor védelmeznünk kell sáncainkat, harcolnunk kell a hamis, az önhitt, hatásvadászó, a kommersziális ellen, a propaganda ellen, és ez a küzdelem semmivel sem lehet lanyhább, mint ha az ördög, az örökös kísértő ellen harcolnánk, aki mindig ugrásra kész, és lecsap ránk, ha óvatlanok vagyunk, vagy elbóbiskolunk...”

(Yehudi Menuhin–Curtis W. Davis: *Az ember zenéje*. Zeneműkiadó Vállalat, Budapest, 1982, 10–11. o.)

„Amióta rádiómunkás lettem... különösen sokat hallgatok zenét. Azt, hogy mi a zene, most fedeztem fel. S igazat kell adnom Platónnak, aki államügynek tekintette, hogy az emberek milyen zenével öblítik át a lelküket... Legmagasabb ötleteinken éppúgy megérzik, hogy milyen zenén élünk, mint vallásos érzésünkön.

Aljas zenével itatni egy országot nagyobb egészségügyi csapás, mint tífuszos vízzel... A rossz zenére szoktatás, melyre százszor annyi alkalom van, mint régen, ma korártalom... A zenei lőré... közömbösíti más, áldásos hatásait.”

(Németh László: *Brevárium*. Mundus Magyar Egyetemi Kiadó, Bp., 2002, 179–180. o.)

Tapasztalatok

„EZ VOLT AZ IGAZI KERESZTÉNY ZENE...”

Egy svájci út tapasztalatai

2014 elején egy különleges lehetőséggel keresett meg Geiger Estilla. Mint elmondta, barátnőjével, Anna-Sofia Boninóval közösen kigondolták egy svájci ifjúsági zenei tábor tervét, és érdeklődött, hogy szívesen elmennék-e oda én is (éppen a lehetséges résztvevőket gyűjtötték össze). Miután régóta nagyon szeretem ennek az országnak a természeti szépségeit, valamint egy ilyen jellegű munkában is szívesen vettem részt, nem esett nehezemre igent mondanom. A szervezés során kiderült, hogy a kórus az évek óta megrendezendő bózsvai zenei táborra épül, olyan értelemben, hogy a szervezők alapvetően olyanokat hívtak meg, akik rendszeresen részt vesznek a tábor munkájában. Így több mint húsz fiatal a Keresztény Advent Közösséghez kötődött, míg egy meghívás alapján hárman a Hetednap Adventista Egyház egyik gyülekezetéből csatlakoztak hozzánk. Ilyen módon állt össze az a kórus, amelyik előtte még soha nem énekelt, szolgált ilyen felállásban. A kórus tagjai között zenészek is voltak, akik hangszeres szolgálataikkal is közreműködtek a koncerteken.

A szervezés során (ahol Estilla és Anna-Sofia különösen sokat tettek azért, hogy minden rendben legyen) számos kihívás várt ránk. Az egyik ilyen volt például, hogyan oldjuk meg az eljutást a Genfi-tó mellett elhelyezkedő, Budapesttől mintegy

1300 km-re lévő Gland kisvárosába, ahol a szálláshelyünk volt.

Végül hét személyautóval indulunk útnak (ebből hatan konvojban mentünk, míg egy autó korábban elindult) július 6-án, vasárnap hajnalban. Körülbelül az út egyharmadánál ért bennünket az első komoly próba: Omischl Tiborék autójának felforrta a hűtővíze, és ennek jeleként fehér füst gomolygott a motorháztető alól. Az eset éppen egy pihenőhely előtt mintegy 200 m-rel történt egy autópályán, és a gondviselés apró jeleként értékeltük, hogy egy kisvártatva feltűnő rendőrautó biztonságos kíséretében tolhattuk be a Volkswagen Transportert a leállósávon egy kamionparkolóba (semmi egyéb nem volt itt a parkolóhelyeken kívül, mint egy mosdó). Csapatunkban autószerelő is volt, Kuti Csaba, aki éppen Omischl Tibor javaslatára hozott magával egy szerelőládát, és neki is látott a hiba feltérképezésének.

Bár kezdetben valamelyest egyszerűnek tűnt a megoldás (a hűtőcsövön volt egy repedés és egy kisebb lyuk, ezt kellett volna befoltozni), mégsem sikerült megjavítani az autót – nem kis mértékben köszönhetően annak, hogy vasárnap volt, Ausztriában pedig ilyenkor szinte megáll az élet.

Akkor legalábbis még így gondoltuk; de reménykedtünk abban, hogy hamarosan tovább tudunk haladni.

A várakozás órái nem kis megpróbáltatást jelentettek számunkra. Ahogy az idő haladt, egyre biztosabbá vált, hogy csak jókora késéssel fogunk tudni megérkezni a tábor helyszínére, márpedig az időnk eléggé ki volt számítva. Másrészt pedig az is nyilvánvalóvá lett, hogy a Transporter nem tud aznap továbbmenni, így nehéz döntés elé kerültünk: együtt maradjunk, vagy váljunk kétfelé. Ez utóbbi mellett döntöttünk, mivel jobb megoldásnak tűnt a csapat egy részét útnak indítani – még akkor is, ha ez számunkra esti vezetéssel és egy parkolóhelyen történő éjszakázással, majd pedig korai továbbindulással járt. Az „előőrs” is komoly nehézséget élt át az úton, mivel az egyik autót – immár szerelő híján – meg kellett javítaniuk, és ha ezt az egyik sofőr nem egészen pontosan tette volna meg, akkor működésképtelenné válik a jármű. Isten azonban megőrizte őket, és sikerült megérkezniük hétfőn délután Glandba.

Időközben a másik csapat számára az otthon maradt családtagok elkezdtek szállást keresni. Bár a nyári vakáció miatti távollétek kicsit megnehezítették a helyzetet, végül sikerült felvenni a kapcsolatot a linzi adventista iskola igazgatónőjével, Barbara Huberrel, aki felajánlotta, hogy aludjunk a gyülekezeti iskolai épület ifjúsági termében. Miután a konvojból csak két autó maradt hátra, az egyetlen mozgásképes járművel (három fuvarral) szállítottuk be a több mint harminc kilométerre lévő Linzbe a maradék tizenkét embert, Omischl Tibor pedig az autóban éjszakázott. A linzi gyülekezet kis alagsori helyiségében éppen tizenkét fekhelyet sikerült kialakítani, így álomra hajthattuk a fejünket. Bár nehézséget jelentett számunkra a forró nyári nap után a fürdési lehetőség hiánya, annak is örültünk, hogy alapvetően nyugodt körülmények között aludhattunk.

Közben azonban a harmadik fuvarra váró utazók különleges tapasztalatot éltek át a parkolóban. Teljesen besötétedett már, amikor Kuti Csaba egyszer csak arra lett figyelmes, hogy valaki áll a szélvédő előtt, és befelé néz. Látva, hogy szeretne valamit, megkérdezte az ismerlentől, miben segíthet. „Radiátor?” – válaszolt kérdéssel a férfi. „Igen, radiátor...” – felelte Csaba, s közben azon töprengett, ez az illető honnan tud a hűtésrendszer problémájáról, honnan tudja, hogy a kocsiiban ő a szerelő, akivel ezt megbeszélheti, és hogyhogy magyarul beszél. Ekkor a férfi egy bontatlan csomagolású hőálló motorragasztó pasztát nyújtott Csaba felé – egy olyan tömítőanyagot, amivel könnyedén megragasztható volt az alkatrészen a kis lyuk. „Köszönjük, épp erre van szükségünk.

Használat után visszaadjuk...” – mondta Csaba, mire a férfi arra bátorította, hogy tegye csak el, mondván, „erre még szükség lesz”. Csaba mégis megkérdezte, melyik a kamionja, hogy miután felhasználta az apró lyuk betapasztásához szükséges kis mennyiséget, visszavihesse neki a tubust. Eközben csodálkozott: egész nap itt álltunk, minden sofőrrel beszélünk, ezt az embert mégsem láttuk eddig. Ekkor a férfi tört magyarsággal válaszolt: „Nincs kamion, én megyek.” Majd eltűnt a négy ember szeme elől. És nem indult a parkolóból se kamion, se autó. A férfi a semmiből bukkant elő, és a semmibe vészett.

Bár különleges hatással volt ránk ez a tapasztalat, mégsem oldódott meg a helyzetünk. Utóbb állt össze bennünk a kép: Isten bizonyára azt akarta érzékelteni velünk, hogy gondol ránk, velünk van, de valamiért nem ad (még) végleges megoldást, ki kell állnunk a további próbát. Másnap ugyanis, miután újra nekifogtunk megjavítani az autót, kiderült, hogy komolyabb gondja van, hengerfejes lett. Egy autótömítővel kellett elvontatni a parkolóhelyhez közel eső Wels városának egyik márkaszervizébe, ahol aznap nem tudtak foglalkozni vele, ezért egy következő autótömítő átvitte egy másik szervizbe. Itt annyira magas árat ajánlottak a megjavításáért, hogy egyértelművé vált: haza kell szállítani az autót, mivel Magyarországon lényegesen olcsóbban tudják megszerelni, mint Ausztriában. (Így is rendkívül sok pénzbe került az autótömítő költsége, a márkaszervizben a bevizsgálás díja, a telefonálások stb.). Omischl Tiboréknak így haza kellett utazniuk, ám ezzel párhuzamosan egy másik feladatot is meg kellett olda-

nunk: valahogyan el kellett juttatni az autót nélkül maradt kórustagokat Svájcba (hiszen például a szinte teljes alt szólam ott maradt Ausztriában). Vonattal ez rendkívül költséges lett volna, de az időközben Svájcba ért utazók közül valakinek eszébe jutott Juhász Béla, ő hát-ha tud segíteni. Miután megkeresték, azt mondta, hogy másfél órán belül tud indulni, és rá tud szálni egy egész hetet arra, hogy bennünket fuvarozzon. Az autójában pedig éppen elért az az öt személy a csomagjaikkal együtt, akiket el kellett vinnie. Még egy éjszakát kellett így Linzben töltenünk, de hálásak voltunk azért a lehetőségért is, hogy megfűrödhettünk: Fekete Dávid unokatestvére, Szukán Hajnalka ajánlotta fel, hogy átmehetünk hozzá (tizenhárman) – itt vacsorával is várt bennünket, és útravalóval is ellátott a másnapi továbbutazásra.

Az odafelé vezető utunk során több nehézség már nem ért bennünket, és kedden este megérkeztünk Glandba. Azonban rendkívül kevés időnk maradt a próbákra, hiszen csütörtökön este már fellépésünk volt a helyi gyülekezetben. Ez feszültséget is okozott bennünk, de végül Erdész Gábor vezetésével sikerült olyan szinten begyakorolni a hangszeres és kórusműveket, hogy elő tudtuk adni azokat. Egy olyan tényező sietett még a segítségünkre, amire először nem tekintettünk örömmel. Bár a nyár közepén voltunk, majdnem mediterrán éghajlatú területen, mégis rendkívül hideg, esős, szeles időjárást fogtunk ki azon a héten. Kissé nehéz volt megélni, hogy bár közvetlenül a Genfi-tó partján vagyunk, gyönyörű környezetben, a hegyek ölelésében, mégsem tudjuk ezt felhőtlenül élvezni. Egy kis adalék csak ehhez:

Anna-Sofi édesanyja, Kiss Ildikó említette, hogy a túlsó parton, velünk átellenben van a Mont Blanc, Európa legmagasabb hegycsúcsa. Persze, elhittük neki, de egész héten nem láttuk a hegyet a borult ég miatt. Amint azonban valaki már akkor megjegyezte: ha jó idő lenne, mindenki szaladna kirándulni a hegyekbe – így azonban az időjárás is rákényszerít bennünket arra, hogy próbáljunk.

Csütörtökön tehát Glandban, pénteken pedig a szintén a Genfi-tó partján lévő Lausanne-ban adtunk koncertet. Mindkét helyen kisebb létszámú hallgatóság gyűlt össze, de összességében szépen sikerültek ezek az alkalmak. Gland vonatkozásában Ildikó, aki az ottani unió zenei vezetője, megvilágította egy kicsit a csekély érdeklődés hátterét. Mint elmondta, ezen a környéken az adventista gyülekezetekben nagy az ellenállás az ilyen jellegű, igényes komolyzene iránt. „Szinte minden más jöhet, de ez nem kell” – említette, és azt is elmondta, hogy ott, helyben nem is rakták ki a koncert meghívóját, nem is hirdették a gyülekezetben sem az alkalmat. Ezen a háttéren kifejezetten örültünk annak, hogy néhányan mégis eljöttek.

Közöttük voltak azok is, akiknek ingyenes szálláshelyünket köszönhattük – sokunk kiutazása e támogatás nélkül lehetetlen lett volna. Pénteken délelőtt David Jennah, Ildikó férje – aki egyben a svájci olasz-francia unió elnöke is – látogatott el hozzánk, és bátorított bennünket a további szolgálataink előtt. Az ő szavaiból is éreztük, hogy különösen a szombati szolgálatunk tétje lesz igen nagy. Aznap még Lausanne-ban adtunk koncertet, ahol nagy szeretettel fogadtak bennünket, és a koncert után megvendégelték minket. Meglepetésünkre ajándékként még ruhákat is kaptunk a gyülekezettől, ami az ADRA egyik központjaként is funkcionált.

Az út csúcspontja azonban a szombati nap volt. A szálláshely lefoglalása után derült ki, hogy éppen ezen a héten lesz a mindössze 30 km-re lévő Genfben *Global Conference on Health and Lifestyle* elnevezéssel az az egészségügyi konferencia, amelyet a generálkonferencia immár második alkalommal rendezett meg. A genfi egyetemen közel kétezer adventista küldött gyűlt össze a világ minden tájáról (egészségügyi vezetők, orvosok, unióelnökök) – ezen a rendez-

vényen szolgálhattunk szombaton, délelőtt 9 órától és délután 2 órától is egy-egy félórás műsorral. Utolsó akadályként valami módon rossz címet kaptunk Genfen belül, így majdnem lekéstük a szolgálatunk időpontját, de végül – szűk fél órával a kezdés előtt – megérkeztünk a helyszínre. A *Hope Channel* online közvetítése révén bárki, bárhol a világon figyelemmel kísérhette a konferenciát, így ezt a szolgálatot is. Az átélt tapasztalatok és a hallgatók nagy száma miatt nem kis feszültséggel készültünk erre az alkalomra. A délelőtti szolgálatunkat követően különleges élményben lehetett részünk. A szervezők Ted Wilsont, a generálkonferencia elnökét kérték meg kezdő imádságra, aki a feleségével együtt hallgatta a szolgálatunkat. Mélyen megindultak azon, amit hallottak, és Wilson testvér az imádsága előtt néhány percben az egész konferencia előtt méltatta azt, amit előadtunk (noha a programban nem volt benne, hogy ő egy rövid beszédet is fog ott mondani). Ahogy fogalmazott, „this was the real Christian music”, „ez volt az igazi keresztény zene”. A legmemlebbebb szavakkal emlékezett meg a szolgálatunkról, és nem győzött

köszönetet mondani azért, hogy ilyen élményben részesítettük őket ezen az alkalmon. Jelenések könyve 4. fejezetével, a mennyei lények hálaénekével hozta párhuzamba a szolgálatunkat, mondván, hogy ő hasonlónak képzelel el a mennyei zenét, és kifejezte, hogy ilyen zenének kellene szólnia az adventista gyülekezetekben. Mint elmondta, tudja, hogy a zene érzékeny kérdés, és hogy különböző vélemények vannak erről a köreinken belül is, de ő ezt az irányutat adni mindenkinek. Imádságában újra kifejezte háláját és köszönetét mindazért, amit hallhatott a konferencia.

A délelőtti alkalom után számos meghívást kaptunk a világ minden tájáról az adventista küldöttektől. Többek között az afrikai Ghánából és Kenyából, Ázsiából a Fülöp-szigetéről és Japánból, Amerikából az Egyesült Államokból, míg Európából Németországból érkezett meghívás – összesen vagy tizenöt országot számoltunk össze egy közös beszélgetésen, amikor összegeztük a tapasztalatainkat, ennyi helyről kerestek meg bennünket. A legdöbbenetesebb talán a japán küldöttek gondolata volt: kifejezték, hogy ők ezt a zenét keresték az egyházban, mivel érezték, hogy ez van igazán Istentől – de nem találták. Most viszont boldogok, hogy rátaláltak.

Vasárnap lehetőségünk nyílt arra, hogy egy kicsit kiránduljunk: Montreux fölött gyönyörű hegyek vannak, és az ottani gyüleke-

zetben adott koncert előtt sétáltunk egy kicsit, remek kilátással a Genf-tóra. Délután következett a koncert Montreux-ben, ahol találkoztunk azzal a támogatónkkal is, akitől egy jelentősebb összeget kaptunk. Ennek, valamint a koncerteken gyűjtött adományoknak köszönhetően tudtuk fedezni a Svájc-on belüli utazásainkat, valamint egy kicsit támogatni azokat, akiknek különösen nagy anyagi megterhelést jelentett ez az út. Hálások voltunk mindezért, hiszen e nélkül nehéz lett volna kizárólag saját erőből fedezni ezeket a költségeket.

Hétfőn következett a hazautazás első része. Beillesztettük még a programba a schaffhauseni Rajnavízesés megtekintését, majd még egy házi koncertre kértek meg bennünket Ausztriában, Vorarlberg tartományban, Schnifisben. Linzi jótévőnk, Szukán Hajnalka édesapja, Szukán Péter, valamint felesége, Éva vártak itt bennünket, és a kötetlenebb esti alkalom után egy autónak már haza is kellett indulnia Magyarországra. A többiek Évák vendégszeretetének köszönhetően megalhattak itt, és másnap indultak útnak. A hazaút sem múlt el eseménytelenül: Geiger Miklósék és

Fekete Dávidék autója is meghibásodott; Miklóséknak így még egy éjszakát kellett eltölteniük St. Pölten mellett egy parkolóban, hogy másnap megjavíthassák a gépkocsijukat (ez sem kis anyagi megterhelést jelentett nekik).

Nem akármilyen élményekben volt részünk tehát ezen a héten. Már útközben formálódott annak a gondolata, hogy tapasztalatainkat összegyűjtjük és leírjuk – hogy maradjanak meg ezáltal nekünk is emlékül, hogy megoszthassuk élményeinket azokkal, akik figyelemmel kísérték és segítettek utunkat, s hogy szolgáljanak bátorításul mindenkinek Isten gondviseléséről. Az átélt nehézségek ellenére is elmondhattuk: Ő őríz minket minden utunkon. Hálások vagyunk, hogy megtapasztalhattuk annyi ember segítőkészségét, sok-sok testvérünk szeretetét, társaink fontosságát és bátorítását a próbákban, a közös szolgálat örömét. Ezen kívül pedig Ted Wilson szavai is sokáig el fognak még kísérni bennünket, aki egyértelmű irányutatót adott az egyház számára a zene kérdésében. Mindezért „Soli Deo Gloria!” – egyedül Istené a dicsőség!

Holló Péter

Emlékezés

„Az igaznak halála idején is reménysége van.”

(Péld 14,32)

EMLÉKEZÉS WENDLER MAGDOLNA TESTVÉRÜNKRE (1937–2014)

„Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkodjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük.”

(1Thess 4,13)

Megrendülten vettük a hírt szeptember elején, hogy a hónap 2-án testvérünk csendes elaludt. Megemlékeztek Magdikáról, ahogyan általában hívtuk őt, istentisztelet keretében a gödöllői gyülekezetben szeptember 13-án, valamint a zugligeti gyülekezetben szeptember 20-án. Korábban ugyanis a zugligeti, majd a gödöllői gyülekezetnek volt tagja a testvérünk. E két gyülekezetnél azonban sokkal szélesebb körben ismerték őt hegedűszolgálati és

gyülekezeti igehirdetői szolgálatai révén.

Egy testvérünk, aki fiatalkorától ismerte őt és szolgálatát közösségünkben, ezt mondta a napokban: szinte fizikailag érzem az úrt, hogy ő már nincs számunkra. Betegsége miatt jó ideje nélkülöztük csodálatos hegedűlését, majd igazszolgálatát is, most azonban még fájdalmasabban érezzük hiányát, miután véglegesen távozott közülünk. Még jobban tudatosul számunkra, hogy mit is jelentett ő nekünk.

Sok emlék tolu fel rá emlékezve. Mind róla, mind testvéréről, Ibolyáról elmondható, hogy Isten ügye és az emberek szolgálata mindig a legelső helyen volt életükben. Tudomásom szerint – törekeny fizikai állapotuk ellenére – nem volt példa arra, hogy ők visszautasítottak volna egy zenei vagy bármilyen más szolgálatot,

vagy hogy ne lettek volna jelen ott, ahol Isten Igéjéről valamit tanulni lehetett. Örülünk annak, hogy közösségünkben olyan szépen kifejlődött a zenei élet, hogy immár a 21. zenei tábor hangversenyét hallhattuk az idén. Ne felejtjük el azonban, hogy Wandler Magdolna és testvére, valamint Kovács Pálné voltak az úttörői, megalapozói közösségünkben annak, hogy az Isten Igéjéhez illő zene „meghonosodott” közöttünk, és annak megbecsült helye van istentiszteleteinken és ünnepi alkalmainkon.

Különösen meghatott engem, amikor egyszer hallottam tőlük, hogy ők az igehirdetés alatt készített jegyzeteik nyomán szinte szó szerint leírnak egyes prédikációkat a következő héten, és elküldik azokat azoknak az ismerőseiknek, akikről úgy gondolják, hogy az adott igehirdetés üzenete bátorító

lehet számukra. Talán sohasem volt olyan időszak, amikor ne működött volna Biblia-kör vagy imaóra otthonukban. Rendszeresen tartottak házi hangversenyeket is, amelyekre hívtak barátokat, ismerősöket. Sokszor gondolkodtam arról, hogy mi volt olyan különös Magdika hegedülésében. Arra az eredményre jutottam, hogy mindazt a belső lelki tartalmat, amellyel ő rendelkezett, szinte akadálytalanul tudta átvinni a hangszerére, illetve azon keresztül a zene nyelvén eljuttatni hozzánk.

„Az igaz embernek halála idején is reménysége van” – mond-

ja az Ige. Az igaz embert pedig úgy határozza meg, hogy szívükben „csalárdság nincsen...; szívük szerint igazak” (Zsolt 32,2; 125,4). Magdikát bizvást sorolhatjuk az ilyen igaz emberek közé, és hisszük, hogy neki is reménysége volt halála pillanatáig. Súlyos betegsége következtében nem csak hegedülni, de végül már beszélni sem tudott. Testvére, Ibolya sokáig ereje felett ápolta őt, de végül – keresztény meggondolással és hittel – megértette, hogy bármennyire összenőttek ők ketten, az eleki idők otthonában jobban el tudják már látni szeretett testvérét ott dolgozó testvéreink. Ami-

lyen sűrűn csak tudta, látogatta őt Ibolya itt is. Én is meglátogattam Magdikát, és azt tapasztaltam, amit Ibolya is, mások is, hogy derűs békességgel, folyvást dúdolgatta kedves énekeit. Hiszszük, hogy hitben mélyen megalapozott reménysége betegségében sem, egy pillanatra sem hagyta el.

Testvére, Ibolya, hívó keresztényhez illően viselte el veszteségét és viseli gyászát, mint akinek bizonyos reménysége van. Kívánjuk, hogy Isten gyámolító szeretete és gondviselése vigyázzon rá és erősítse meg őt.

Vankó Zsuzsa

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu. További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: 06-30/619-5901; illetve elektronikusan, a fenti e-mail címen. A kurtszo@kurtszo.hu címen várjuk a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba szánt leveleket is.

Ifjúsági konferencia Biatorbágyon

– 2014. október 24-től 26-ig –

Szálláslehetőség:

Turistaszállás jelleggel, matracokon (hálózsákokat, ágyszőnyeget lehetőleg hozzon magával mindenki). Akik igénylik, a helyi Pontis Hotelben is foglalhatnak maguknak helyet: (06-23/530-810) <http://www.hotelpontis.hu/hu/index.htm>

Részvételi díj:

Szállást igénylőknek: 1200 Ft/éjszaka/fő (ez az étkezést is tartalmazza)

Reggeli és vacsora: 200 Ft/étkezés/fő

Ebéd: 400 Ft/étkezés/fő

Helyszín: A Sola Scriptura Teológiai Főiskola új, biatorbágyi épülete (Patak u. 34/A; gyalogosan egyszerűbb a Füzes u. 83/A kapuján keresztül megközelíteni.)

Jelentkezés: Nagy Sándornál, az alábbi e-mail címen: nagy.sandor25@gmail.com

Kérjük, hogy részvételi szándékotokat október 22-éig jelezzétek! Azt is kérjük, hogy a jelentkezéskor tüntessék fel a szállásigényeteket!

Október 24., péntek

17.40-től • Szombatkezdő áhítat, a vacsorát követően pedig szabad fórumbeszélgetés.

Október 25., szombat

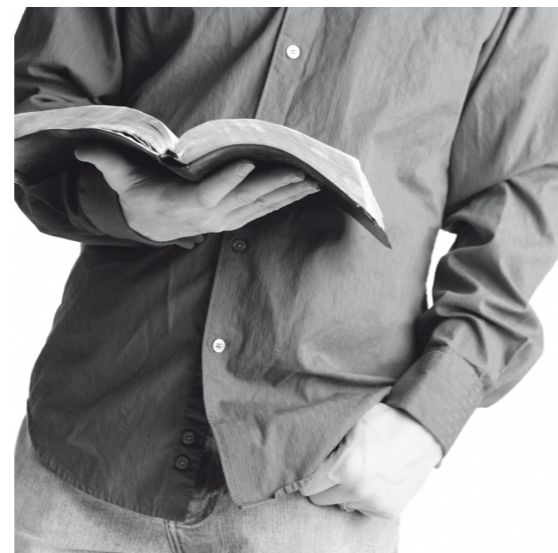
9.30–10.30 • Speciális szombatiskola: Az idők újabb jeleinek számbavétele, bibliai értelmezésük átgondolása. (Ennek az egyedi tanulmánynak a vázlatát előre kiküldjük a jelentkezőknek.)

11.00–12.00 • „Krisztus ítélőszéke előtt.” (A bűnbocsánatról, a bűneltörlésről, a hit általi megigazulás lényegéről, önmagunkért és másokért viselt felelősségünkről.) Délután kötetlenebb program.

Október 26., vasárnap

9.00–10.00 • Korunk keresztény evangélikus irányzatai, a biblikus misszió alapelvei.

10.15–12.00 • Az ifjúsági misszió alkalmi lehetőségei. Konkrét misszióprogram felvázolása, megbeszélése, beindítása.

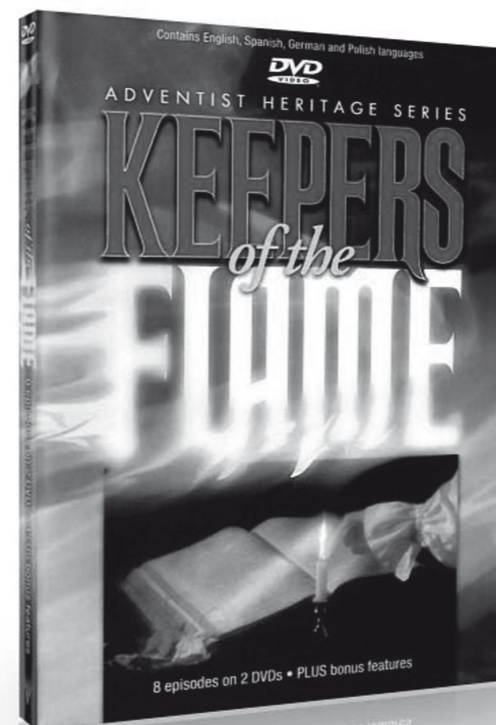
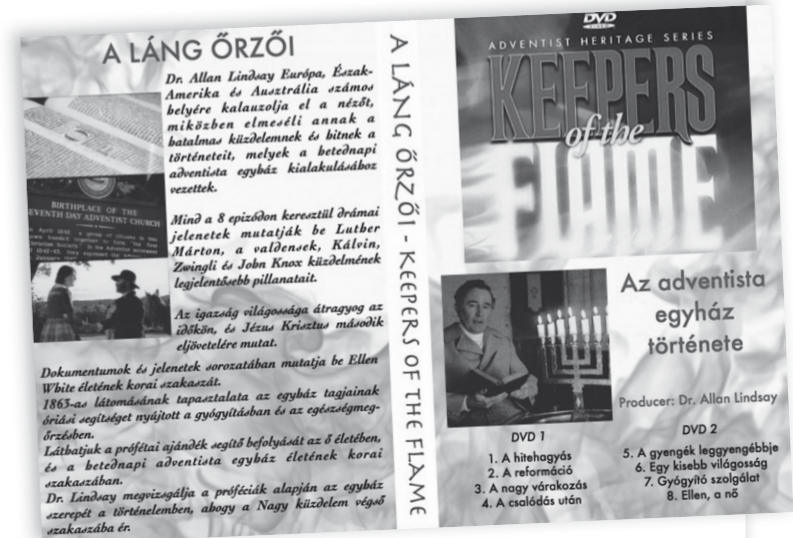

A LÁNG ŐRZŐI

Az adventista egyház története

Dr. Allan Lindsay Európa, Észak-Amerika és Ausztrália számos helyére elkalauzolja a nézőt, és közben elmeséli annak a hatalmas küzdelemnek és hitnek a történetét, amelyek a hetednapos adventista egyház kialakulásához vezettek.

Mind a nyolc epizódon keresztül drámai jelenetek mutatják be Luther Márton, a valdensek, Kálvin, Zwingli és John Knox küzdelemének legjelentősebb pillanatait. Az igazság világossága átragyog a történelem korszakain, és Jézus Krisztus második eljövételére mutat. Az előadó dokumentumok és jelenetek sorozatában mutatja be Ellen White életének korai szakaszát, illetve azt, ahogyan 1863-as látomásának tapasztalata az egyház tagjainak óriási segítséget nyújtott a gyógyításban és az egészségmegőrzésben. Megláthatjuk a prófétai ajándék segítő befolyását mind az ő életében, mind a hetednapos adventista egyház életének korai szakaszában.

Dr. Lindsay a prófécia alapján vizsgálja meg az egyház szerepét a történelemben, és tárja elénk azt, ahogyan a „nagy küzdelem” végső szakaszába ér.

A DVD-re november 30-áig gyűjtjük a megrendeléseket, ezeket a következő elérhetőségeken várjuk:

E-mail: kurtszo@kurtszo.hu
Telefon: 06-30/619-5901

Juhász Gyula: A várta

Fölégettem az összes hidakat,
Egyedül állok örök ég alatt.

Nem kell a kincs és nincs már szerelem,
Csak a magány s szegénység van velem.

Nem lázadok már és nem álmodom
És nem sírok a földi romokon.

Meghaltam sokszor és nem élek én.
De mindeneknek bánata enyém.

Jövő minden reményét ringatom,
Mint a vihart és fészket a falomb.

Így állok örök békecsébe már
S az Istent várom, aki földre száll.